

פָּנִים

ליוצא למלחמה בית דוד

המְלֵלָה

נַקְוָדָת מֶלֶכְתָּה

ומכיוון שבעמדנו בזמן הגאולה - צריכה להיות עובדת כא"א מישראל להציג את עצמו ומצב דגאולה האמיתית והשלימה, מובן, שעבודת האדם בזמןנו זה צריכה להיות מעין ובוגמת הענן שיהי' בגאולה. ובפשתות - נעשה זה ע"י שכיל יהודי פועל שכיל יום ויום יהי' "יום הגאולה" הפרטית שלו, בתרור הרגל והתחלה למועד ומצב הגאולה - ע"י עבדתו בעולם, באופן שמכשיר את העולם לנガלה האמיתית והשלימה, שזו היא העבודה בשלימות כב"ל, שהאדם יכול חדר בענין זה, ועד שזהו כל מציאותו. וכך מודגשת עתה במוחך עבודה זו ד"מאר דא ארץ ישראאל" - בכל פרטיה העניים דמחשבה דיבור ומעשה...
וזה מתאים לנו לנו זה, כדברי נשיא דורנו, שהכירו וגילה שבזמןנו זה, כבר השלימו את כל העניים, הן מצד העולם והן מצד בני ישראל - הן הגוף והן הלבושים, ועד לzechozת הלבושים והכפתורים, וגם כבר ישנו הענן ד"עמדו הכן כולכם", וא"כ מובן, שעטה "הכל מוכן לסעודיה", ותיכף ומיד ממש. ניגשים לשולחן ("גיטית מען צום טיש") של הסעודה דשור הבר ולויין ויין המשומר בגאולה האמיתית והשלימה, כיון ש"הנה זה (משיח צדקנו) בא!"
משיחת ש"פ פנחס - כ"ד תמוז, מבה"ח מלחם-אב התנש"א - דברי משיח תנש"א ח"ד ע' 270

יהי אדוןנו מודנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מהרבי שליט"א מלך המשיח עד כמה הוא מყיר את התפילה הציבור.

יחד עם זה למדנו וחונכו כי עוד יותר ממה שחשובה וחינונית התפילה הציבור, חשוב עוד יותר לשים דגש על התפילה עצמה. לחשוב לפני התפילה כי הולכים כאן לדבר עם מלך מלכי המלכים הקב"ה, לחשוב חסידות לפני התפילה, ולשים דגש חוק מאד על הכוונה בתפילה עצמה. כפי שמסביר הרבי שליט"א שהכוונה בתפילה אינה משאנו נוסף, אלא היא העיקר של התפילה. היא ה"דאורייתא" שבתפילה, והיא המצוות היסודיות ביותר של אמונה בה, אהדותה, אהבתו ויראתו. זהו הקשר הפנימי העיקרי של יהודי להקב"ה וזה

אמור להשפיע על כל היום. זה החידוש העיקרי של חסידותם של חכ"ד. זו התביעה בהמון אמררי חסידות. ובהדגשה שזה שיק לכל אחד לפי מדרגו, גם למי שיכל להתפלל רק "לדעת זה התינוק". עד כדי כך שהיו חסידים גדולים שהתפללו הרבה הרצה פעמים לא הציבור כפשותו, בגין שרצו להתפלל עם הציבור של עשר כוחות הנפש, כפי שמביא הרבי שליט"א את הסיפור מהר"ד יוסף יצחק בנו של הרבי הצעמץ צדק בשם רבינו הזקן.

רבינו הזקן צעק מקרים לבו בתניא "לא אוכל להתפרק ולזעוק עוד בקהל ענות חלושה, במתותא מנכוון ברחמיין נפישין, חוסו נא על נפשותיכם והשמרו והזהרו מאייד על התורה ועל העבודה שבלב זו תפילה בכוננה, להתחילה כולם יחד כאחד מיליה במיליה. ולא זה בכה וזה בכה, זה דומם, וזה משיח שיחה בטלה היא ישמרנו... שמתפללים מיליה במיליה בדרך המיצוע בקהל רם, ולא מאricsים יותר מדי, ולא מקצרים וחוטפים חס ושלום... געוואלד געוואלד, עד מתי יהיה זה לנו למועד,

המכتب הבא הוא אחד התעדות המבעאות וחושפות יותר מכל את פועלותיו הפנימיות של משפיענו הגה"ח ר' חיים לוי יצחק ע"ה גינזבורג עם תלמידי התלמידים בישיבה. לרבים ממעריציו לא היה ידוע אופן פועלתו והשפעתו הפנימית בתוך הישיבה לחנוך את התלמידים ליסודות החסידות וכמוובן בראשם לאמונה ללא פשרות בנבואה הגדולה. המשפיע הרבי גינזבורג ראה את עבודת התפילה כבסיס ראשון בכל הקשור לעבודת השם ואף לאמונה ברבי מלך המשיח שליט"א. יום יום היה משקיע בחינוך לתפילה כשהוא עצמו מראה דוגמא חייה בתפילתו הקבועה במתינות ובדבקות.

בוקר אחד הדפיס הרבי גינזבורג לכל אחד מהתלמידים מכתב אישי ובו שב וקרא להם לעסוק בעבודה שבלב. היום אנו יודעים שזה למעשה מכתבו האחרון לחתמים ובו ביטא את עצמיותה בקריאת נצחית: להשתפר לפני הווי.

אנו מגישים את הדברים עם כמה השמות של ביטויים מאד חרייפים שאולי אין רצונו של הרבי גינזבורג שיודפסו לדורות, כי נכתבו 'בבית פנימה'.

ב"ה יחי המלך המשיח מוצש"ק תשא ה'תשע"ט שנת השבעים לנשיאות

אל תלמידי התלמידים אהובי שיחיו שלום וברכה,

...AMILDOOTI חונכתי כי להתפלל הציבור זו חוכה ונג זכות נפלאה. כך כתוב בגמר ובסולחן ערוץ. כך והרבה יותר מבואר בחסידות. וכך שמענו וראינו

הוב חיים לוי יצחק ע"ה גינזבורג – משליע הישיבה

את הרבי מתפלל נמס לבו בקרבו מכל מילה שנאמרת ברגש נפלא, והאם גם אנחנו מתפללים כך. ופשיטה שגם אם הרבי יכול לעשות זאת בזמןaggi קצץ, אין זאת אומרת שככל אחד יכול כך. ורק דוגמא קטנה ממה שהרבינו אומר (שיחת ש"פ נה תשכ"ה. לכו"ש ח"ה בהוספות. תרגום מאידיש) "צריכה אכן להיות אריכות זמן. ישנו ככלו שחוشبם שהוא יכול לפעול וזאת גם בנסיבות זמן, טוב מעט בכוונה". אבל אין זה כך, ואם זה ממש פחות זמן חסר גם בכוונה. צרכים אכן התבוננות שנסחשת אריכות זמן. והראוי, רבינו הזקן אומר באגרת הקודש שייריכו "ערך שעה ומחייב לפחות". אילו הי' אפשר לפעול זאת במיעוט זמן, לא הי' רבינו הזקן טובע, ובפרט בכזה תוקף, דווקא אריכות זמן.

לצערי המצב בישיבה בנושא זה... לאחרונה היו טענות שאני אשם בזה... כיון שאני מאריך יותר מדי, וכך לא מתחלים להתפלל כדי שלא יctroco לחכות...

בדרכ כל אני משתדל מדוע לא לשים לב למה שקורה מסביב ולעשות רק את מה שאני חושב שהרבינו שליט"א רוצה ממני, ומה שאני יכול וצריך. לכן התחלתי בדרך כלל את התפילה בזמן מבלי להתחשב מה קורה מסביב ובתקופה שיצטרפו בהמשך... הבנתי שבכל אנו חושים מלחתנה "כמו בישיבה קטנה" ולדרוש מהבחורים להתחיל עם המניין ולהתפלל במנין... אבל אנו נקרים מחנכים ומשפיעים בישיבה ואני חושב שאסור לי בשום אופן להסכים להנאה כזו....

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

חيم לוי יצחק גינזבורג

ולא די לנו בכל התוכחות והצורות שעברו علينا, יישמרנו וניחמנו בכפליים לתושי' ויתהר לבנו לעובדו באמת...".

יהיו אולי כאלה שנפנפו במילים שצוטטו "ולא מאריכים יותר מדי". אבל צריך לזכור שבאגרת שלפני כן זעק רבינו על כך "שמעבירים מלפני התיבה אלו שחפצים בחיים ואריכות ימים של כל אמריך בתפילהו". ודורש שאפילו מי אמר... המשוכר למהר לפרנסתו, שייותר על קדיש קדושה וברכו ולא ירד לחיהם של החפצים בחיים. ובאגרת הקודש סימן א' דורש רבינו בתוקף שתתפילה האריך לפחות שעה וחצי ו"מאיים" שישלח מרגלים

לבדוק בקהילות אן"ש וכל מי שאפשר לו ואינו מאריך בתפילה לא יתנו לו להיכנס לרבי לשם דא"ה.

ומכאן שה"יוטר מדי" מדובר על יותר משעה וחצי (שמעתי, ואני עדים מהפש את המקור, שהרבי שליט"א אמר שבזמןנו מספיקה שעה. ואני מתפלל בדרך כלל כשל כשעה).

[הערות מערכת החיל]:
ראה בספר 'חסידים ואנשי אמת' עמ' 180: "היה ב'יחידות' לפני שבוע זה מה שספר: הוא שאל או בקש או הביע צער לפני הרבי על כך שהזונה עניין התפילה הציבור - והרבי אמר בערך בזה הלשון:

בהתאם לכתוב באגרת-קדש שצרכים להתפלל שעה ומחייב, זאת אומרת במנין. להיות שבזמןנו נתמעטו המוחין לכך מספיק רק שעה, זאת אומרת פחות שליש, וזה יכול למסור בשמי או שלא בשם (כך היה הלשון של הרבי לר' ניסן).]

שמעתי כמובן את הטענה שהרבינו שליט"א עצמו מתפלל מהר יותר. אבל מלבד שהיום מתפללים (לצערם גם במנין של הרבי) הרבה יותר מהר ממה שהרבי מתפלל כשראיינו אותו, הרי כל מי ששומע

רבותה ורבוטה!

הרב בנצין פרישמן - משפיע בישיבה

ההלוואות מהמבצע הגדול.

את הנסיעה חזר מאילת, ביכר לעשות באוטובוס במארמו שבבورو זה במלוא לא משנה להעביר את שעות הלילה בנסיעה ארכאה, העיקר שבבוקרו של יום הוא יספק להגעה בזמן לשיעורו בישיבה בראשל"צ.

שמעתית השבוע את הסיפור הזה, שככל כך מאפיין ומקפל בתוכו את דמותו הענקית של הרב חוליו"צ, שמעתי ניסיתי לקחת מעט לעצמי, באופן של "והחי תן אל ליבו".

אני בטוח שהרב גינזבורג, לא זוקק כעת לסיפורים אודוטיו, צניעותו ופשותו איין צדיקות ראה. האיש שהביר ספרים המביאים מקורות מכל חלקי החסידות, האיש שהעביר את הלחולוחית של ר' מענדל לדורות, האיש שתמיד הגיע לכל מקום שהזמין אותו, האיש תמיד שומר בכל שבוע, באופן תמידי שירות שיעורים בכל פינה בארץ, כפשותו, האיש שידע לעמוד כצරיך לומר בתוקף את דבריו, והכל בחיקון, האיש שמעולם לא סירב לומר דברים, באף אירוע, וזאת על מנת לחזק את הציבור. האיש שעלה שמו רשומים אלף חסידים מקושרים, שלמדו ממנו בדיור ובכתב ובערך החדר לכולם להיות עם הדבר מלכות', אף מימן וdag להדפסת החוברות הידועות המשך שנים.

האיש הזה באמת שלא רוצה שנדבר עליו. התהוועדיות איתו, כשהיה "גוער" בחיקוק "תמיימים! רבוטה... רבוטה!" (עובדת עבודה), ולא היה צריך כמעט להוסיף מילה אחרת זה...

רק לקחת דוגמה קטנה, מההתמסרות, מהמסירות. "והחי תן אל ליבו", כולנו צריכים לקחת על עצמנו בפועל ממש, נקודת הרב גינזבורג האישית שלנו, של כל אחד מתנו, וללכט אותה קדימה בלי הפסקה עד שנראה כולנו, תيقח ומיד בהתגלותו של הרבי שליט"א מלך המשיח, בפועל ממש.

יחי אדוננו
מורנו ורבינו
מלך המשיח
לעולם ועד!

בלתי אפשרי לשבת ולהעלות על הדעת כתיבה על האיש החוי, הרה"ח משפייע בכל רמ"ח ושם"ה, הרב חיים לוי יצחק גינזבורג. בכל זאת, לאחר ובמהלך השנים נהג הוא בעצמו לכחות על אנשים שונים, בהדגישו את המימרה הידועה שבכח"ד אין מספדים אך כן מספרים סיפורים. ראוי על כן להזכיר מהקוות אותן. למען ילמדו...

ספר לי בשבוע, משביג שעבד בישיבתנו לפני מספר שניים, שבאותה תקופה הרב גינזבורג קיבל בקשה להגיע להתוועד באילת.

מארגני התהוועדיות שהבינו עד כמה הטירחה גדולה היא, הציעו לממן על החובנס כרטיס טיסת הלוך ושוב (מה גם שההפרש בין נסעה באוטובוס לבין טיסה, עומד על סכום לא כל כך גדול).

הרב גינזבורג השיב לאחר בדיקה, שאכן מסתדר לו להגיע, אלא שرك בנסעה בהלוך הוא זוקק לטיסה, מאחר והוא יצטרך לצאת מהישיבה בשעת ערב, מה שלא ניתן לו להסתפק באוטובוס, בנסעה חזר הוא מעדיף להסתפק באוטובוס ואות כספי ההפרש הוא ישמור.

מה רבים לא יודעים, שאת כל הסכומים הקטנים הללו, שהרב שמר מהחסכנות של תשלומי המוניות וכו', הכל הילך למימון חוב עתק, שהואלקח עצמו לפני כעשרים שנה, עת יצא לאור ערכות ה'מים חיים'. קופסה מהודרת, שראתה אור בפרויקט מורכב, בעשרות שפות והכילה חוברת מעוצבת לצד בקבוק זכוכית עם מים מהמקווה של הרבי שליט"א מלך המשיח.

מבצע זה בשעתו, שעמד בסטנדרטים גבוהים בהחלה, כפי שמעידים כל השלוחים שפעלו בכך, סלל את הדרך להגעה למיליאונים ביום במסגרת הפעולות הענפה של מבצע שבע מצוות בני נח בארץ אך בעיקר בעולם. רבים נהנים מפירוטיו אך הרב גינזבורג נותר לבדו, בשקט ובДЕמאה אוגר פרוטה לפורתה כפשותו, כדי לשלם את חובותיו על

שעת צלותא

הרב יוסף יצחק רוז - ר"מ בעיונא

מספיק כוסות קפה או לא טעם מכל סוג המזונות כפי הידוע שעדיף לאכול כדי להתפלל'. הר' "מנגים" אלו לא היו קיימים אצל כלל.

את הטבילה במקוה עשה עוד טרם הגיעו לסדר חסידות, שיחה בטללה -manın דכר שמייה (גם כשמשיחו פנה אליו לאחר הסדר בבירור עניין בחסידות, ענה בקיצור רב והתנצל שאין לו זמן), כמה שהיה לו קאך על החורך לטעום לפני התפילה - נаг לעשות זאת לפני לימוד החסידות. כך שאור וחום החסידות לא הלק לאיבוד במחצית השעה שלאחר הסדר חסידות'.

חשיבות ציון, שכל סדר העבודה
אליבא דנפשי לא פגע
בכהוא-זה בחשיבות
התפילה הציבור, כי
כשלא היה ש"צ נהג
להתחילה הודי כרבע
שעה לפני הזמן
הרשמי, כדי שיוכל
להתפלל הציבור
גם במובן הפנימי
וגם הפשטוט. כך נהג
מידי يوم ביומו ולא
רק ביום מיעדים.

היה מונח אצל
בפשטות שאין פלגינו
דיבורא בין "ירישו
ויצקו באמת ויפעלו"
להביא את המשיח בפועל
לבין "נמצאים עדין בגלות, ועוד
ועיקר - בגלות פנימי בענייני עבודה
השם".

כשם שאי אפשר להסביר לעיוור את ההבדל הקיים בין הצבעים, כך א"א להסביר במילים את חשיבות ההכנה הרואיה לתפילה.

אפשר לנשות ללמד על עצמנו זכות ולספר לזולות עד כמה אנו מסכנים ולא יכולים וכו' וכו', אך הר' גינזבורג שחייב לא היו קלים ב�性ות... מהיבר מסכנים.

צריך לנשות ולהתרגל.
טעמו וראו כי טוב הוא'.

רבים מצינים את הר' גינזבורג כחיל החילוץ לפני המלחנה, בכל הנוגע לכל ענייני גאולה ומשיח, מבלי לננות ימיין ושמאל. לאחר ג' תמוז כמו לפניו, בלי שום שינוי. דבר זה אכן גלווי וידוע לכל, אך כשןשאל מאן דהוא מה ידוע לך על אופן תפילתו של הר' גינזבורג, הרי מי שלא התפלל עמו - מסתמא לא יודע פרטיהם ריבים בזה; ואלו שהיו עמו במנין, הרי אם לא האירה אצלם חשיבות עניין התפילה, ראו בו מטרד (ר"ל).

בשנה האחרון הוא היה חיוב על amo, ובדרך כלל נשאר להתפלל שחרית בישיבה, תפילת יום חול פשוט ארוכה כתפילת ראש חדש ומעלה. רק לשבר את האוזן, מיהודו עד תחילת שמור"עלקח לו קרובה לחצי שעה מדי יום ביום... כשהשאלונו מדוע אורך לו זמן כה רב, ענה: אינני מסוגל להתפלל מהר. כיצד אפשר לבלוע את המילים המתארים את גדלות ה', מבלי להבחן בוקר שלהם.

כאשר הוא עמד ש"צ, דבר זה היה ניכר לעין כל באופן מיוחד. אך גם ביום רגילים, ניכר היה למתרבנן, פרק מיוחד בסדר 'עבודת התפילה', שאינו מסתכם בטוחה בין 'היהודים' ל'יהי בתרא', אלא מתחילה כבר מראשית עיריסותיכם.

שלא מקובל אצל 'רביבים וטוביים' ליתן ריח בין פרשה לפרשה - לעשות מקווה (מייט אלע קראצן) בין חסידות לתפילה, להזכיר בשיחת טלפון 'מאד חשובה' או סתם 'שיחה נאה' עם חברו, לדאות שעדיין לא שתה

ו יתנו אל ליבנו

מן ייחין אתנו
התמים והנגרים כולם וחיים עם המשפיע

חי בעצם - חי להחיות

הרב לב ליבמן - משפיע בישיבה

בנוסף להיות תלמידו משכבר הימים, זכיתי הכירו מן הצד במשך השנה האחרונות כאשר זכייתי גם ללמד לצידו בישיבתנו הקדושה. במחשבה ראשונה באתי לומר, שהרב גינזבורג היה ה"ציור החסידי" בישיבת תומכי תמיינים של ראל"צ, דוגמא חיה למי שלא רק לומד חסידות אלא חי בחסידות ומישם אותה בפועל ממש, לא פסיק פומי' מלחותו תניא בעלפה, מתפלל במתינות ובנעימה מידי יום ביום, בתפילה שבת היה אפשר לשמעו ניגון בתפילה, בתהוודות סיפורים על חסידים מדורות הקודמים וניגונים מר' היל פאריטשער שלא כולם יודעים להתחילה אותם, זהה אני קורא "ציור חסידי", לא?

אבל מיד, במחשبة שנייה, לא, הרב גינזבורג לא יסכים לתואר "ציור חסידי". הוא לא יקפיד על זה ח"ו כי הוא לא היה שיקק לפיקדא כלל מגודל אהבת ישראל וביטול חסידי, אבל לא, הוא לא יהיה מרוצה כלל מכך שידיבקו אליו את התואר "ציור". למה? כי כל מאותו וכל סגנון דיבורו היה, שצורך לצאת מה"ציור", גם מ"ציור" של קדושה ככל שהיא נעה, וצריך להיות "פשיות". המילים "פשיות" ו"עצמות" שהוא פשוט בתכלית הפשיות, היו שגורות בפיו וחקוקות בלביו, במוחך ברוח המתאים והשיחות של נ"א נ"ב.

"אנחנו לא מחפשים שום ציור, לא מחפשים שום מדרגות וגילויים, רק רוצים אותך לבדך". אףלו שסוגנון זה לא תמיד הלם את רוחם של משפיעים שישב להתוועד לצידם, ולא פעם התפתח לריתחא דחסידותא סביר השאלה האם אנחנו באמת אוחזים ב"עצמות", אבל זה הרי הכלל - שעצם בלתי משתנה, החיות של הרב גינזבורג היהת בלתי משתנה. מקשר בכל עצומות לרבי ולשליחות ולמבצעים ולכל ענייני משיח.

בעיני, הרב גינזבורג היה חי בעצם - חי להחיות. העמיד תלמידים הרבה, שהחדר בהם שתכלית החיים זה שליחות של הרב.

זעירא דמן
חבריא, לב
לייבמן.

זכיתי ללמידה אצלו בהיותי בשבת תחכמוני בכפר חב"ד בשיעור ב' בשנת תש"ס, לפני כמעט 20 שנה. זו הייתה עכורי השנה השנייה למהפק שעשית בחיי ונכנסתי ללמידה בישיבה. שכן אגב, כאשר הוא ביקר בביתו בראשל"צ בין הזמנים של חודש ניסן, כהרגלו בדורש ע"פ הוראת הרבי שהמשפיעים יהיו בקשר עם התלמידים גם בזמןי החופש, זה היה בעצם כמו ביקור בית של שליח אצל אנשים שרק התחילו את תהליך התקרובות, והביקור החד פעמי זהה, זכור להורי ש"י עד עצם היום הזה.

זכורים לי השיעורים ב"דבר מלכות" שהיו לא רק בקביעות בזמן אלא בקביעות בנפש ממש, בדברים היוצאים מן הלב ונכנסים אל הלב היא מחדיר בחינוך התמיימים את החיים והמודעות לאורו של משה הזורם בשיחות קודש אלו.

זכור לי הקאך המיעוד, ואולי לא פחות מאשר ללמידה את השיחות ק' של השנה האחרונות, - ללמידה גם את המאמרים של השנה

האחרונה, ז.א. את המלוקט חלק ה' וחלק ו', המאמרים של שנות הנפלאות - הרב הتبטה כאשר הודפס המשך תער"ב, זהה "נפלאות לגבי נפלאות" של המשך תרס"ו. ועד"ז נאמר גם אנו, אשר המאמרים שהרב מ"מ הגיה בשנה לאחרונה, הם "נפלאות לגבי נפלאות" של מה שהיה מקודם. היה והשuer של תלמידי התמיימים לכל העניינים הוא בלימוד התורה, אז אותה שנה זכרה לי כשנה, שבה התחנתי ללמידה "בשובפי", כפי שהרב גינזבורג היה מדגיש בשם הרב מ"מ, שהכבות מוסיפה באיכות. גם זה חידוש של הדור השביעי שכידוע לא היה מקובל כל כך בדורות הקודמים. וכך, מלבד המשך רנ"ט ועת"ר שהיו נלמדים באותה שנה בסדר חסידות הרגיל, פשוט ישתי ו"גרסתי" הרבה מאמרי וספרי חסידות, עברתי על המשך שמה תשמה תרנ"ז (מאמר של כ-100 עמודים) ועוד, בזכות העידוד של הרב גינזבורג.

לי' זה נוגע לכבודו של הרב גינזבורג שהרופאים
יבינו שמדובר כאן ביהודי שהעולם חייב אותו,
פניתי לחבר החדר מענדי רוזנטל ואמרתי לעצמי
בשביל הרב גינזבורג מוכרכים להתייגע.

כאשר הגענו לחדר בבית הרפואה פשוט
הזודע ענו והתחלחנו. הרב גינזבורג שוכב
בחדר אחד עם עוד חולים ומטופרים ואיש מהם
לא יכולט מי מדבר כאן! והוא נתון לחסדי
בשר ודם, עליהם נאמר "הטוב שברופאים...".
לא יכולתי לשאת את המחשבה הזאת! זה
הזכיר לי את מה שהרב ריי"ץ מתאר על שהותו
בקלט בורשה עם עוד מאות אנשים וכולם
ביחד מתעוררים בשמע ישראל, אך כאן זה
היה נראה אחרת למני. איש לא
הבית בו בכלל. הוא היה נראה
לי שם בבית הרפואה כל כך
בודד!

המון מחשבות עברו לי
בראש בשעות הללו על
'הרוב גינזבורג':

על הנשיקה הימית
לכל תמים ותמים
באשר הוא (זכורני כי
כשהייתי בישיבה קטנה
והרב גינזבורג הגיע פעם
ליישיבה והוא נישק את אחד
הבחורים במצחו, ראיתי דמות
החדורה באממת אהבת ישראל, ואמרתי
לעצמַי שאני רוצה להתחנן עם צו אהבת
ישראל בישיבה שלו בראשל"צ. הרגשתי שהוא
אממת באממת מעריך כל אחד ואחד מהתמים).
ובב

על ההתunningות הקבועה שלו בכל אחד, על
הביקורתם בחול המועד פסח אצלנו בבית בגילה,
כיצד אמי הייתה בטוחה שכנהרא יש לו 'נהג'
והתברר שהוא פשוט נושא באוטובוסים מכפר
חב"ד! (השנה כשהוא הגיע, קראתי לאחים שלי
шибקו ממוני ברכה. נזדק ל' משחו כזה 'אתם
עוד תודו לי על כך שהיא לכם קשר עם כזה
יהודיה'. לדאובני עכשו הם ננראה מודים לי על
כך). <>

הרוב גינזבורג, אתה לנו לא בודד!

הת' אלה בן עזרא - ש"ג

לכתוב על הרב גינזבורג? לא נראה לי שיש מה
להוסיף. מספיק לראות תמונה שלו עם החיון
הכוכש, וזה כבר אומר הכל... אבל אנסה עכ"פ
להמחיש תחושות פנימיות.

שלש שנים רצופות עם הרב גינזבורג. בוקר
אחרי בוקר בלי הפסקה. שחרית אחרי שחרית.
ברכת המזון של ארוחת בוקר אחרי ברכת
המזון. 'זימון', זירות מבל-תשחית, כל פרט
דיני אכילה, יהיה מה שהיה בלי כל
שינויים. גם אחרי התועדות
עד אור הבוקר כאשר הרב
гинזבורג מרגיש נורא, הכל
ימשיך בלי כל שינוי.
האכפתיות מכל בחור
ובחור, העמידה בלוחות
הזמן הקפדנית,
ההספקים, המבחנים,
השיעורים הקבועים
והדפקות על השולחן
'נו נו נו'!

זכור לי שפניתי אליו בזמן
שלא מתאים להפסיק ולדבר.
ראיתי עליו את הרצון האמתי
לענות ולעזר לי, אבל למרות שהוא לא נותן
לעצמו להפסיק בתפילה, עם כל זה ניכר שרוצה
ואכפת לו.

בבת אחת כל הדבר העצום הזה שנקרא 'הרוב
ginzburg' חזר אליו דוקא ביום רביעי האחרון.
ראש הישיבה הרב ויצחנ达尔 פנה אליו בבקשת
להיות כל הלילה ליד הרב גינזבורג בבית
הרופא. בדיקת זה היה יומם לא נעימים עבורי. הייתה
צריך להיות בכמה מקומות עקב ואבדן ממוני
נכבד והיהתי
די מבואס, אך
כאשר הרב
ויצחנ达尔 אמר

ויתן אל ליבנו

מן חוויתו
התיים והבוגרים כתבים וחים עם המשפיע

גינזבורג', לא לחת לו יותר להיות בודד! עמדנו לידיו והתחלנו להתוועד אותו! לא התבונתי ולא התפעלתி מכל מי שהיה בחדר (למרות שבדרך כלל אני לא מלאה שיצעקו ויבטאו בקול את חששותיהם).

פשוט התחלנו 'סדר ניגונים'. בקול! בהתלהבות! עוד ניגון ועוד ניגון! כן, היה נראה שהוא לא שומע אותנו, אבל נזכרתי את אשר למדנו שהנשמה מאזינה! כמו שהוא לא נרתע מכם, גם לנו מותר. ממש כל הלילה ניגשנו מרופאalach ולמצחיר רפואי ופשוט סיפרנו להם מי זה הרב גינזבורג. אמרנו להם 'אתם חיביכם להציג אותו!' אולי בעצם ניסינו לומר להם: אל תתרגלו למצב הזה, אתם לא יודעים מי זה, אדם עם פשوطות וענוה גדולה.

מה צריך לקחת מהאיש

/ המלאך הזה כדי

שלא יהיה 'בודד'?

א. ממשיכים! כמוهو.

בל' להתחשב בקשימים, גופניים, רוחניים. בלוויה שמעתי מישחו אומר 'זה לא לויה זה תהלוכה'. כן

הרב גינזבורג כל היו הינו

תהלוכה וגם עכשו בלויה

הולכים למקום למשיך

להפיץ ולעשות מה שמוטל علينا ע"פ

שולחן ערוך ומנהגי החסידות (כידוע מה שנаг

לחזור על דברי הרב דוד רסקין, על סדר הירידה ברוחניות - מפסיקים לדקדק במה שצricht

וירדים בהדרגה עד שפסיקים לשומר שבת,

ועד לתכילת הירידה - לא יוצאים לתהלוכה).

ב. לא יותר על האמת. שיעוריו על 'חי וקיים'

ב77 יזכיר לכולם, כי הוא עצמו ביתא זאת בכל

אישיותו, לא מותרים על כלום ומשיכים עם

האמת כמו שהיא. כמו שהוא נוגג להמשיך

למרות הכל, נתאמץ גם אנו למרות הכל להמשיך

בעז"ה, גם
אם זה נוגע
לנו בדברים
האישיים.

> > באותוليلת גם חשבתי על מה שהרב גינזבורג השקיע ונתן לנו, וכעת הגיע הזמן להעניק לו בחזרה, להפוך את הבית-רפואה, ולזעוז את השמיים, האמת שכבר מזמן התהלים עמוקים הלב שערכו בישיבה לזכותו עם תוספת השם, התחלתי להרגיש משחו כזה.

כל המחשבות הללו עברו במוחי ובעצם הרגשתי כי אולי גם בישיבה הוא גם היה בודד.

כמה הרב גינזבורג היה מתאמץ שמתפלל במתינות! כואב הלב, לי אישית, כמה היה קשה לנו להבין את התפילה המתונה שלו ובמיוחד דוקא בשנה האחורה שבמקום לראות את הזכות שהוא בעל התפילה, היה נדמה שהתבכינו כמה זמן הוא מתפלל!...

שהוא היה מנגן שעות על גבי
שעות בתהוועדיות ואני
חיכינו שייהי קצט 'אקסן'
בתהוועדות...

האכפתיות שלו לכל בחור
ובבחור, ובכל כל עבודתו
היא זו שגרמה בגשמיות
למצבו הבריאות. כשהבטנו
ברב גינזבורג ראיינו שאצלו
כל התרי"ג מצות, כל מנהגי
חבד, כל נסעה ונסעה לשיעור
הכי רחוק בעולם זה בבחינת 'ירוג ואל
יעבור', והוא באמת כפשו מסר את גופו לזה
(אפילו שלא היה חייב, ואולי אפילו היה אסור
לו). לא הבנו שהוא פשוט מקריב את עצמו
עבורנו!

העמידה שלו בטרמפים והניסיונות הרבות לא
בשביל 'הישגיות', כסף וכבוד, רק למען להפיץ
את האמונה לצעריו הצאן!... לא הבנו את זה כל
השנים, הוא היה בודד שניים רבות. אך בשעות
שעמדתי שם בלילה הכמעט האחרון שלו
בעולם דין - 'נפל לי האסימון'.

הمرאה שלו בבית הרפואה הניע אותי ואת
חברי מענד רוזנטל לפועלה. אני מביט על
עצמם עכשו, ולא מבין איך עשינו זאת שם.
פשוט נראה החלטתי לשעה 'להיות כמו הרב

תוואר כזה קיבל כבר רבו - ר' מענדל, אבל זה ממש עבר אליו בירושה.

וأت החיות בדבר מלכות כל שבוע בשיעורים, שאפשר לראות את המילים באופן מעשי ולא כהיסטורייה, וביחד עם זה להחדיר לתלמידים את עבודה התפילה של דור השביעי איך להסתכל על המילים בתפילה.

את השיעורי תניא שבאמת כל תמים מקבל את כל אגרת התשובה ונתח גдол מהג"ז פרקים בכפיטת לפה, וגם את כל סדר השתלשות שפנות תעוג למסכם את כל השיעורים במחברות. ויפה לראות בשיעורים את האכפתויות שלו לתלמידים שיבינו את הנלמד, חוזר על משפטים שנאמרו בעבר על ידי התלמידים, המבטאים את נקודת העניין. כמו

"לא רק להתנגד כיהודי אלא להיות יהודי, שנאהב את זה, שנאהיה חלק מזוה" או "שלכות אומרת לו" איתה חתיכת אגואיסט אתה משפיע לי בשבייל לקבל שפע ולא כי באמת אכפת לך".

את הסיפור על ר' לוייז צ'רצ'סקער שהוא חולה, ומה שהיה מותר לו לאכול זה רק חתיכת חלה יבשה וחצי כוס חלב, פעם אמר לחבריו החסידים "הלוואי ברוחניות כמו בגשמיות" וכשהשאלו אותו איך אתה אומר דבר כזה, הרי הגשמיות שלך במצב מאד גרוע. וענה שמה שיש בגשמיות אפילו שזה מועט וזה הרי נכנס לפנימיות כך גם שהרב גינזבורג חזר וסיפר כמה בפנימיות. ואת זה הרב גינזבורג שזה מועט וזה הרי בכל התועדות, ורצה שזה יחוור לחיים שלנו וניקח מזה לפועל.

באמת לקרוא לרב גינזבורג בלשון עבר זהקשה ולא מובן וא"א לעכל, כי כל עניינו זה ההtaglot המלאה והמושלמת נאו!!!

רעבע תגלחה!!!

יהי אדוןנו מורה ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!!!

עד שהכרתי אותו בישיבה, הרב גינזבורג היה נשמע לי כמרצה בכנסים, כמתוועד, כאיש ציבור... אבל הכלמעט שנתקיים שזכה לקל מלנו בישיבה נתנו לי לראות אותו בגוון שונה - כמשפיע, כמוABA מסור שاكتף לו על מצב של כל תמים שנמצא בישיבה, וגם על אלו שלא רואה אותם - אז לפחות שואל בשלומם.

שלא לשוכח את ההתמסרות שלו כל שנה בין הזמנים פסח. לנושא את כל הארץ לארכה ורחבה בש سبيل לבוא ולפגוש כל תלמיד בביתו ולשבת עמו ושל AOL בשלומו. אני זוכר כמה התפעלתி לראות את זה כבר אצל אחי הגדל שלמד אצלו, וגם הרגשתי את זה מקרוב כש嬖קר אותו בשנתיים האחרונות והיחס החם שנתן. זה היה נראה שאין לא הבית האחרון לאותו יום ואפיו שהשעה הייתה כבר מאוחרת ישב איתני כשעה ואפיו יותר. והתברר לי שגם הנטיות היה עשוה בתחרורה ציבורית או אפילו בטרמפים.

מה שנתן לי את החשך לבוא ללימוד בתורת הראש", זה שבת ביקור שאמור לנו: תמים אני אהוב אתכם גם שאני לא כ"כ מכיר אתכם, וגם אם תלכו לישיבות אחרות עדיין אני אהוב אתכם, כי אתם תמים של הרבי שליט"א מלך המשיח (על אף שהוא נראה לנו כן היה שמה לכמות גדולה של תמים שיקשיבו בשיעור ויהיו חלק מהאוריה,

ויגדי לו את הנסיבות המדויקות שהיתה לפני השיעור שלנו הגיעו ללמידה

ויתן אל ליבנו

מן חוויתו את התהילה
התמים והבוגרים כתובים וחווים עם המשפיע

ידוע הסיפור על המגיד ממעזריטש כשהיה ילד יום אחד ביתה עלה באש. כל הניסיונות לכבות את השריפה עלו בתוהו והבית נשרף כליל על כל תכולתו. לאחר שהשריפה כבתה, אל מול הבית השרווף, ראה המגיד את אמו עומדת בצד וובכה. ניגש אליה הילד הרך ושאל לפרש הבכי, והרי אנו מאמינים שהכל לטובה וכו'.. ענתה לו אמו: אני לא בוכה על הבית שנשרף, אני בוכה על מגילת היוחסין שלנו המגיעה עד לרבי יוחנן הסנדר (!) שנשרפה עכשו באש. ענה לה הילד: אמא, אל תדאגי, המגילה תחילה מחדש ממני..

aicdnu ucshio at hchil shel rabbi!
haish shzud um rabbi ash
vbmim! haish shthmid hll
kdimah, al krib, bshora
hrawsonah, lla mora vlla
chit! wanu uomdim bzd,
bochim, matiyachim vzuukim
melb rotoch: lma usha h
cccha? ud mati? mi ytn lno
thmora? ak um kl koshi,
hcab vhcuzr anu mocrchim libin
shain birria, vchachil shuomd
brash mchana nufel, hchil bca ahri

mocrch lehatkdm al shora rawsonah vleumod
bmkom hchil kcodm. cl uod hchil rawsonah umod
ul tilo vlochm, ish mkom leumod bzd vlcftot. ak
chachil cbrr la nmazt sm vshat ptoch loib. ain
mnos mlahatitcb bshora rawsonah vlehilchm bkrb!

am ud ucshio scnenu at uzmn shish mkom leumod
bzd, shari ish lrbi cmma chbr'h shholcim aiuto ud
hsop, az la bamt 'mocrchim' otuno, hm yhi caalo
shmosrim ach uzcm lgmri, abel anhnu nocl lsbat
bzd vlcftot. bror shnuzor vntmok kcht cshtrik, ak
lhtmsr mmsh ud hsop? at zeh nshair lhm, lalo
sczoudim bshora rawsonah.. ucshio omrim lno: zeh
ngmri! shora rawsonah cmuat htrokna lgmri!
ucshio mocrchim lihicens bshora rawsonah! ci al
sheivo sm cbrr ainm... vbsgnun lshono shel magid
mmazritsh: rubav, al daga, anhnu mbtchim liyicr

מחדש את השורה הראשונה!

שמעתי פעם מאחד המשפטים שלמדתי אצל בישיבה קטנה, שהוא חושב שהרב גינזבורג הוא החיל מס' 1 של הרב! ואכן זה ממש כך. רצונו של הרב בער לו עצמות! כל היום חשב וענין אותו אך ורק 'מה הרב רוצה!' וכך ניהל בפועל את חייו, לבצע כמו חיל פשוט את מה שהרב רוצה! עברתי משפטים שונים בו ישיבות קטנות שלמדתי בהם וגם בישיבת ראש'ץ עצמה. אני מכיר ושמעתיה פחות או יותר - כמו כל אחד שמתמן קצת בעולם החב'די - שירות רבות של משפטיים ורבנים, והאיש שללא כל ספק החדר ביכי הרבה שהרב הוא חי, ואליו צריך להתרשם לגמרי, זה הרב גינזבורג! אם בזמננו כל אחד שרצה שישמעו אותו מחפש לגוזן, לחדר ולרטק, אז הרב גינזבורג בהთועדוויותיו ושיעורייו חיפש אד וرك להוציא את השומעים מסורים לרבי! שיקלטו שהרב זה החיים! ואם זה דורש לחזור ולחפור על אותם נושאים וסיפורים הוא יעשה את זה! כי האמת חייבת להאמր! הרצון של הרב בטורתו חייב להמשיך להישמע! וכפי שהתבטא פעם אחד מהמשפטים בישיבה - בקשר לרבי גינזבורג: מה לעשות והאמת לא תמיד מענית כמו שאנחנו רוצים...

רבים משבחים את הרב גינזבורג במלות שונות - שם אתחל לפטרם לא אס'ים.. הפשיות, עבותה התפילה שלו, הבקיאות בחסידות, האכפתות מהמושפעים עד כדי לכתת את רגליו לביקורים אישים בכתיהם של כל אחד ואחד מן התלמידים בימי בין הזמנים, המבצעים הקבועים בפתח תקווה, הקאר בענייני מישיח ובעיקר בלימוד הדבר מלכות ועוד רבות רבות של מעילות הנכתבים כל העת מעל כל بما אפשרית! אך לי ברור שהכל מגיע מנוקודה יסוד אחת שהיתה ברורה לגמרי לרבי גינזבורג ואיתה הוא חי תמיד: אני חיל של הרב! ואני צריך לבצע התחמסות אין סופית את מה שהוא רוצה! ולאחרי

נקודת יסוד זו
הגיעו ממילא
בצור ה
אוטומטיות

הה
אלן

מיוחדת: שמירת הסדרים, לימוד חסידות ועבודת התפילה. אלו שלושה נושאים שבעצם נוגעים אליו אישית.. כשהאני שומר על הסדרים אני ממי לא נמצא בשיעורים שלו.. לימוד חסידות נתון תחת אחריותו האישית בתור משפט השיעור, ושניהם אף מסיעים להוצאה ציון גבוה במבחנים שכ"כ השקיע בהם.. ועבודת התפילה נתונה גם היא תחת אחריותו של המשפע כמובן. אך באוטה שיחאה אישית אחרונה הוא הדגיש שהפעם הנושא יהיה נושא שאף פעם לא דברתי עליו, ובעצם נושא שגם לא נתון תחת אחריותו כלל - לימוד נגלה.. הוא אמר שהבחן שוגם בנושא זה אני צריך השתפרות מיוחדת, ולמרות שהוא לא קשור אליו בתור המשפע (אלא לר' מ' או בראש הישיבה או למשגיח).. - בתור מי שהרבי נתן תחת ידיו את האחריות לעבודת ה' של התלמידים

הוא מוכראח לדבר אליו עלי הנושא זהה..נו באמת. לא חסר נושאים שאני צריך להשתפר בהם? גם הנושאים שדיבר אליו בשיחות הקודמות כנ"ל לא ראו תזוזה משמעותית.. למה לך להוסיפה לעצמך עבודה שחורה? תשאיר את זה לאלו שצרכיהם לטפל בזה.. אבל בשביבו לא היה שום הבדל בין לימוד השיטות ללימוד נגלה. נכונן שביחסונות היה מונח ומחובר ללימוד חסידות פ"ג כו"כ ממה שהיא מונח בלימוד נגלה. אך זה לא נבע מחיבור אישי שלו, אלא מפני שהרבי הטיל עליו את תפקיד המשפע. ומתוקף תפקיד זה שהטיל עליו רבו היה נדרש מצידו להיות מונח יותר בחסידות מאשר בנטלה. ובבדיקה כך היה בהשפעה על מושפעיו, אם הוא ראה שיש נושא שהרבי רוצה מהתמים וישנה חילשות בעניין, הוא נחלץ מיד לעורר עליו גם אם ברשミת לא הייתה לו שייכות לנושא זה וחבל על הזמן והמאז.. בשביבי המסר משיחת אישית זו היה ברור: מה זה משנה למה אתה מחובר ולמה לא?! רק רצונו של הרבי צריך להיות מונח תמיד נגד עיניך וזהו!

ואכן אצל הרב גינזבורג הרבי עמד מול עינו בכל רגע וראה בכל דבר את 'הרבי שלו'. כשדיבר על עבודת התפילה היה מדגיש דבר ראשון שזו הרי העת לבקש ולתבוע מהקב"ה את ההtaglot של הרבי.. כשהיו <>

כל מעולתו השונות. שהרי זה מה שהרבי רוצה! הרבי רוצה עבודה, הרבי רוצה לימוד, הרבי רוצה אכפתנות מה תלמידים, הרבי רוצה מבצעים, הרבי רוצה שנהיה מונחים לגמרי בענייני משיח וכן הלאה בכל מה שהרבי רוצה!

כשהיה חלישות בישיבה בעניין של תפילה במנין היה זה הרב גינזבורג שזעק כל העת: הרבי רוצה שתתפלל במנין! מנין? אין לך נושאים אחרים לדבר עליהם? אני זכר את עיקמת האף של התמים.. ובוao נגיד את זה בלשון עדינה: זה לא מקובל להיות משפט בישיבה 'גדולה', עם בחורים בגילאי 17 - 20, שנתפלל במנין.. אבל את הרב גינזבורג לא עניינו כל השיקולים האלה, אם יש חילשות בעניין

מסויים שהרבי רוצה שייתפרק אז חיבטים לדבר ע"ז, גם אם אנשים יעקו את האף.. ושוב, הנושא לא היה המניין, הנושא היה הרבי רוצה שתתפלל במנין!) וכך בכל נושא שעורר עליו היינו שומעים את צמד המילים "הרבי רוצה"! זו הסיבה לעשות משהו, וזה הסיבה לא לעשות! ואין סיבה אחרת!

ישנה תמונה מי"א ניסן תשנ"ד שבה רואים את הרב גינזבורג והרב ישבען שי" סgal עומדים בצדמת רملה-לוד ומחלקים לנגדי המכוניות חומר בענייני משיח.. היה זה מעין מבצע ארצי של חלוקת חומר בענייני משיח בכל הארץ. מדובר באנשים מכובדים, ידועים, משפעים.. החום, הזעה, העמידה הממושכת על הרגלים.. זה לא מעניין אותם! מעניין אותך דבר אחד: רצונו הק' של הרבי! ואם הרבי רוצה עכשו חלוקת חומר ב策מתים, על כל המשתמע מכך, זה מה שהם יעשו!

זכיתי להיות התלמיד האחרון שדיבר אותו שיחאה אישית 'רשמית' בישיבה יומיים לפני האירוע.. בשיחות האישיות הקודמות שהיו לי איתו הוא התמקד בעיקר בשולשה נושאים שהבחן שבhem אני צריך השתפרות

ו יתנו אל ליבנו

מן ייחון אודה!
התמים והבוגרים כתבים וחווים עם המשפע

כשהוא מוחא כפיים בהתלהבות! כאילו כל כלו נשב' עכשו אל הרבי.. בין רגע הוא פשט את דמות 'אדולי החסידים' ולבש את דמות החיל הפשוט שעומד צפוף ומיזוע על מرمוי אחת הפירמידות אי שם. "זה מה שהכי תפס אותי בתהועדות זו" סיים התמים את תיארו..

זו הودעת סמס שלחתי למשפחתי במווצאי שבת הכהנה לי' שבט שנה שעבירה: "אתמול בתהועדות של ליל 'שבת הכהנה לי' שבט' זכינו לשמעו מהרב גינזבורג כשהוא עומד, נשען על בקבוק יין כمعט ריק לגמרי, מתנדנד מצד אל צד, סוגר את עיניו וזועק: "רעבע! רעבע! רעבע! רעבע! רעבע! רעבע!...". היה שווה להגיע לדאשלי'צ' בשביל רעבע!...". היה שווה להזעק להודות לקב"ה לראות את המראה הזה!.. פשוט להודות להענין שהביא לנו את הרב גינזבורג! ה'תשע"ח! 23 שנים אחרי! תמיימים שנולדו בנו'ח, נ'ט, תש"ס וכ' אבל הרעבע חי להם מול העיניים!..". עד כאן לשון הودעת הסמס..

בליל שבת האחרונה (או לא ידענו שמה שקרה כבר קרה..) עברתי בין אנ'ש בקהלעה ועורתי אותם לומר תהילים לזכות רפואיו. אחד מהם שבחאונין: "הרבי גינזבורג הוא מלאו שהעולם צריך אותו!.." דער אויבערשטער! אנו זוקים לרבי גינזבורג! רוצים להמישך לשמעו את האמת הטהורה! הלב צובט.. העיניים דומעות.. قولוי מתגעגע.. אבל באוזני ממשיך להדחד קולו הטהור של הרב גינזבורג שזועק: "היו חיללים של הרבי! היו מסורים לרבי! תננו את כל כולכם לרבי!".

זה הזמן להבטיח שלא נשקט ולא ננוח! לא נרפא ולא נרגע! עד שנראה את הרבי בא לגאול את העולם! ושוב יעמוד הרב גינזבורג אל מול מלכנו ובלי כל ספק יוכל לומר בביטחון העצום שלו: "ראו גידולים שגידلت"!. וביחד עם כל החסידים, כל עם ישראל, כל העולם וכל המציאות יזכהשוב להתייצב בשורה הראשונה ולהכריז עמוקיק ליבו את ההכרזה הנצחית! ובלשונו של הרב גינזבורג, אשר במיללים אלו היה מסיים כל שיעור שמסר: "עד שכל העולם יכירן:

"יחי אדוננו
מורנו ורבינו
מלך המשיח
לעולם ועד!"

>> שואלים את שאר אנשי הצוות בישיבה מודיעם החובבים שצורך למדוד בישיבתנו אשר בראשל'צ' היה ניתן לשמעו רשותה ארוכה של מעLOT יהודיות שישנם אך ורק בישיבה בראשל'צ' - שכן רובם כולם נכונים. אך הרב גינזבורג היה תמיד עונה תשובה אחת: יש פה ישיבה של הרבי, והרבי רוצה שתפרח ותשגשג כיה לישיבה של הרבי, ולכן צרייך אותך בישיבה! כאילו כל המעLOT האחרות אינם קיימים. רק כי הרבי רוצה!

כרציו מישחו שידבר בכינויים, שיעורים, התהועדות, סימפוזיונים וANELIM, או שיכתוב טורים ומארמים ויתר אין על הנושאים 'בעירם' שבהם הרבי מונה בשנים האחרונות: התקשרות וביטול לרבי, לימוד הדבר מכלות, החיים בענייני משיח, פרסום בשורת הגאולה והגואל, "יחי אדוננו" - ובפרט כשחיפשו מישחו שהדור כל יכול בנושאים אלו ומונה בהם עד הסוף - ידעו שבראש הרשימה ניצב תמייד - הרב גינזבורג! ואכן נושאים אלו אינם מפסיקים להזדעק מספרי, מאמרי, נאומיו, שיעוריו והתהועדיותו. כי אם הרבי מונה בזה אזי מילא גם הרב גינזבורג מונה בזה!

ידעו מנהג החסידים ובפרט ב-77 וישיבות תות"ל לרקוד לאחר כל תפילה במשך היום עם השירה העצמית "יחי אדוננו". אך כל יום וכל תפילה להיות זאת מחדש?.. רבים עושים זאת מצוות אנשים מלומדה.. אך הרב גינזבורג היה חי את ה"יחי" כל פעם מחדש באותו חיים ממש, עצמה מסיני, באופן ד"כ כל עצמותי תאמרנה! הרבה פעמים הייתה מתבונן בריקוד "יחי" שלו ונמס אל מול המראה של חסיד שרבו חדור בו ברמ"ח אבריו ושם"ה גדיות! ריקוד "יחי" עלאמת!

בתשרי האחרון שאלתי את אחד התמים הלומדים אותי בשיעור מה hei תפס אותו בתהועדות מווצאי ר'ה של הרבי, וזאת הייתה תשובה: עמדתי בעת ההתועדות בפירמידה שמאחוריו מקומו הק' של הרב, וממולו בשולחן של גdots החסידים הניצב מול הרבי, בקצת הספסל שהכי קרוב לרבי, יושב לו הרב גינזבורג. במשך כל התהועדות ישב הרב גינזבורג וניגן יחד עם כל החסידים את הניגונים השונים בדבקות האופיינית שלו, בלי שראו עליו משחו יוצא מגדר הרגיל. והוא הגיע שהתחילה לנגן את הניגון "יחי אדוננו" .. הרב גינזבורג נעמד מלא קומתו והחל לזעוק את ה"יחי" בעז וטעומות

חובל על הזמן

הת' יהודה ליב ישראלי – ש"ב

יש Yokr לנצל כל רגע, כפי שرأיתי באחד הימים שהיה לו 'חוב', והתקבצו כמה תמיימים למנין שני לתפילה מנהה, הוא בינהיים ניצל את הזמן לאמירת תהילים, וכמה בחורים עמדו לידיו ופטפו בינויהם בדברים בטלים, הרי למורות 'קו החסד' שלו הוא לא היה מסוגל לסבול זאת ופנה אליהם ואמר: חבל! חבל על הזמן שאתם מבזבזים, הרי זמן שהולך לאיבוד א"א להשלימו אף פעם. ימיו של הרב גינזבורג היו 'ימי מלאים' כל רגע ורגע היה מנוצל בתכנית.

זה דרך חיים של יהודי עובד השם, שעסק בעבודה של "מן דא ארץ ישראל", שם רוצים לסקם את כל עניינו, הרי זו הדרך לחיות משיח, וכמו בא בשיחת ש"פ פנחים (שבשנה זו, בזמן

התוספת שבת' שלפנייה, נשלו מעשי תורה ועובדתו בעלמא דיין): ובאותיות פשוטות: בעמדנו קרוב ממש לפני הגולה - צריך כא"א מישראל להתרגל לגולה ולהציג את עצמו במצב ורגש של גולה, ע"י הפיכת יומו הפרטיא ל"יום גולה הפרטיא" – לארץ ישראל, ע"ז שעושה את העבודה שלו ברגע זה ובמקום זה בתכנית השלימות, במחשבה דיבור ומעשה.

וכחותה משלימות עבדתו הפרטיא (במחשבה דיבור ומעשה) – ה"ז צריך להתבטה גם בדיורו, עד "הגורל הי" מדבר", שכן שהוא חדור בפנימיות בהוראה והעבודה ד"עשה כאן ארץ ישראל", מתוך חיוט פנימית – מדובר הוא אודות זה מתוך חיוט גם עם אחרים, ומפרנס את ההוראה ד"עשה כאן ארץ ישראל" אצל בני ביתו, אצל הקרובים אליו, ועכו"כ אצל תלמידיו, עד שמדובר אודות זה עם כל מי שיכول להגיע אליו, וכיון שהוא בא מפנימיותו, מדובר הוא דברים היוצאים מן הלב שנכנסים אל הלב ופועלים פועלתם, ועכו"כ ע"ז שמרה דוגמא ח' מעבודת עצמו. עד שפועל שגם השומעים עושים מדברים – "הגורל הי" מדבר".

שקדנותו הגדולה בלימוד התורה של משפניינו הרב גינזבורג, השתקפה בהתמדתו ללא הרף בסדר חסידות בוקר, בלי לפרק לעצמו שום יום חופש, גם לא מטעמי 'חופש מהלה'. בעצם הגיעו לשכינה הוו עדין לא ראה את תכלית הכוונה של סדר חסידות (כמו שיש תלמידים שבאים לסדר 'מן הציווי', שיכלו 'לסמן ווי' – הייתה פה), אלא הוא לא יותר לעצמו [ולנו] ומסר מידי יום ביוומו שיעור בחסידות, בלי הפסק כלל אפילו יום אחד ויחיד!

פעמים יודעים כי בנוסף לניצול הזמן ללימוד החסידות, המשפיע הרב גינזבורג היהבקי נפלא באין סוף עניינים בנגלה (מפעם לפעם היה יושב בשיעורי הנגלה של הרוב רקובר כשהשיעור היה אחא"צ בסמכות לשיעוריו, והוא מקשיב ומהנהן בראשו ומעיר מפעם לפעם נקיים נקיים מדויקות ביותר שלימדו אותנו כי הרב גינזבורג לא רק יודע נגלה אלא גם בעל חזש בנגלה), ובמיוחד בעניינים הנוגעים להלכה למעשה. כאשר היה דיבור עם אחד מגדולי אנ"ש ש'חי משיח' על ענייני הלכה הקשורים לתקופתנו ימות המשיח, כפי שנינתן להבין מכמה שיחות בדבר מלכות', אוצר הרב גינזבורג את מתניו ובא אל אותו חסיד בעל מסירות נפש וליבן עמו במשך כSSH שעות רצופות את המקורות התורניים בנדון. אותו חסיד היה בהתפעלות עצומה מידיעתו העמוקה ובקיאות בפרטיה הפרטיא של כל יסודי ההלכה החל ממסוגיות בש"ס והראשונים, כאשר המסקנה היא אשר לרמות גודל העילוי של תקופתנו – ימות המשיח, הרי בכל הקשור להלכה למעשה בכמה עניינים יש להיזהר לא לנցע בהלכה גם לא בתג אחד.

לענ"ד דבר זה אפשרי רק כאשר

ויתן אל ליבו

מן חינוך אודה!
התיים והבוגרים כתובים וחווים עם המשפיע

לא מילים

הת' לוי יצחק גריינברג - ש"ב

הקביעות, אנחנו לא יכולים יותר לו! אלו השיחות שאיתם חייכים לחיות! לעבר אותן, וגם את ההערות.

היכולת הזו, להוריד את כל אותן מאמרם שיחות קודש למשה בפועל בנסיבות [”תכליס” בלו”ז], שבתה את לבו. את הנקודת הזו, שמעולם לא החמץ את אחד מכינויי האמונה הטהורה, מעולם לא פספס את ההזדמנויות תחת נשיקה לבחור, וכמוון מעולם לא הפסיד תפילה במניין.. החיבור הזה, ממש הרי ”דירה בתתונות” מתחלך מול עיניך ...

את אותו רטט, בחודש תשרי אצל הרב שיליט”א מלך המשיח בתהוועדיות, את הדמים המרובים [תרתי משמע...] לקנות מקום בראש השנה ויום כיפור מאחורי הרב בתקיפות, את אותו רעד כשיהה מוסר למלאך המשיח את ד’ המינים, את העיקשות כל שנה לעמוד עם הס”ת בהושענות, [ובפרט בשנה האחורה, כשהדבר עלה לו בבריאות ומאמצים גדולים] מתווך

שמחה, אבל הביטול היה ניכר בכל תזוזה ממש. אבל בעיקר מה שבאה את אותם הרואים באותו תשריס’ אצל המשיח - זו הטבעיות שבה נעשו הדברים, הצורה שבה פשוט לא שיך אחרת - - -

והוא כחסיד, לא יותר לאף אחד. היה חזר וואומר: ”הרבי שיליט”א יודע עם מי הוא מתעסק! אנחנו שייכים לכל העניינים של הרב!“.

ممש באחת השבות ה踔נות, כשהתוועד בישיבה, ציטט את דבר מלכות ראה תנש”א, בחייב רבבה: ”זה שאתה דפוק, או מסכן או כל חסרונו זה או אחר, זה לא משנה. העניינים של הרב חייכים להתבצע!...“

מה אומר ומה אדרב, ממש הרי חיל מסור ועיקש, נלקח מאיתנו במחטף משדה הקרב - - -

אסור לנו לשבת על זורי הדפנה, קל וחומר לחשוב על שהיא או מנוחה, כמו שהרב שיליט”א מלך המשיח אומר: ”טוט אלץ וואס איר קענטן!“ חובה עליינו, מתווך חיות מחודשת, להתמסר ולשגע את עם ישראל בהפצת בשורת הגאולה והוהות הגואל, מתווך קיומ הוראותיו של המלך המשיח בהידור רב, עם לימוד התורה ובמיוחד בענייני משיח וגאולה, ובמיוחד - כפי שמעוררים את ציבור אן”ש והתמים בימים אלו ממש - לימוד הדבר מלכות. נתעקש ונצליח - יחי המלך המשיח!

יחי אדונינו
מורינו ורבינו
מלך המשיח
לעולם ועד!

לא אכבר במיללים מול מערכיו, משפייעו ותלמידיו של משפיענו הרב חיים לוי יצחק גינזבורג.

וכי למה שאאריך? הרי בתהוועדות הראשונה שישבתי אליו כ’ראשלץ”י מן המניין (שלה הי תמוז תשע”ז, שבת גיבוש לתמים דש”א תשע”ח) - הוא דיבר בלהט ובחיות על... שכבר בפגישה הראשונה - מדברים על שליחות! (בהתהוועדות הזו, לקרה סוף סופה ממש הוא אמר ”תמים, אסור לבזבוז רגע!...“)

הסיפור החסידי הראשון שמשמעותו ממן בארכוה - היה איך הוא ועוד מספר תמים נמצאים פתחו את הישיבה במגדל העמק (...) ופתחום הגיעו מכתב מהרב לישיבה בכפר ...).

והניגון הראשון שניגן באותה התהוועדות?
”מי שחושב, שהוא פה ישב, בלי
שליחות - בלי מטרה...“ (נוןן הרבה בקיינטונט חב”ד דاز).

הנקודה הייתה - מאותה התהוועדות, ועד השיעור בחסידות בוקר של אותו יום שלישי - ”הרבי שיליט”א מלך המשיח רוצה ה-כ-ל!“ הוא לא נרתע מלומר ולהסביר, שהרב רוצה תפילה בעבודה, אבל פנימית שכזו, ובדוק באותה חיות שאתה יוצא להדבקות!

לשבת ולשםו אותו בשיעורים בחסידות בוקר, בין רישא לסתיפא, מתאר בפשטות על אותו ”א ניסן תשנ”ד, בה הוא והרב מיזילש, חילקו בצדמת רמללה-לוד מאות עליוני משיח. ובאותה נשימה, ממשיק את ההסביר במאמר, גם אם התמים, איך נאמר, מאזנים את הפוקוס לאitem.

את הפשטות שבאה, מיד אrhoות בוקר בישיבה, היה דופק על השולחן וזמן בקורס רם, העיקשות בשולחן ערדך, את האקריאיות הזו, שבה הוא אמר בזאל פעם אחת שאין שבת שהוא לא מתחיל את שחרית לפני שהוא גומר את הדבר מלכות (הוא לא אמר לנו שהוא גם מוסר ארבעה פעמיים בשבוע שיעור באותו הדבר מלכות ברחבי הארץ...). את אותה אגבויות, שבה הוא אמר לנו כמתיק סוד בסדר חסידות: ”מה זה אתה אומרת? אני מכריז יחי בתפילה לחש ברפאננו ובשם קולנו...
שיך אחרת!“

לשםו אותו בתהוועדיות יושב ואומר שוב ושוב:
”תמים, דבר מלכות זה החיים שלנו!, היצה“ר שם על זה את כל הכוחות! ארוך מד’, עמוק מד’, וזה לא

דקות אחדות מזו שהניח את ראשו... הרב גינזבורג מתעורר ולא היסוס ניגש שוב לדבר...

עוד מקרה יוצא דופן שמתוי לב: בישיבה מידי يوم שני ה' נוהג לבוא בתחילת סדר הלכה (16:00) כדי לדבר עם התלמידים שישפכו לפניו את בעיותיהם וכו', באחד מן הימים שמתוי לב לתלמידים שדיבר ודיבר ללא הפסקה קרוב לשעותיים(!) והרב גינזבורג מקשיב בחיקוק לכל מילה בלי להתעורר והכל בניחותא.

כשחזרתי מ-770 השנה מהג הפסח, ניגש אליו הרב גינזבורג וסיפר שששה אצלי בבית בחול המועד כמנהגו הק' מדי שנה, למרים חסרווני בבית. תוך כדי שיחתי אותו שאלתי, מהיican הגיעו מנהג זה לבקר כל תמים ותמים בחג הפסח? הוא ענה לי בסיפור: לפני הרבה שנים כיהנתי משפייע בישיבת תות'ל כפר חב"ד - בעוד אברך צעיר לימי. באחת מישיבות הנהלה נתנו לכל אחד מהছאות להביע את מצוקתו... הי' שם 'אלטער בווחער' (כך הי' נקרא) בשם יהודה פרידמן (הלא הוא מידוענו הרב פרידמן מ-770) שכבה ואמר שלצחות הרבניים לא אכפת כ"כ מהבחורים ובין הזמנים אינם יוצרים קשר עם התלמידים, צריך להראות אכפתותם כלפים וכו', ומאו (מספר הרב גינזבורג) החלתי לכתולבker כל תמים ותמים באשר הוא גר ברחבי הארץ במהלך בין הזמנים של חודש ניסן. - וזה כשלושים שנה שנגכ'.

תמים אחים לא מייקרים מיהו הרב גינזבורג, איך אכפת לו מכך! כמה הוא אוהב אותנו! לכתולבker את כל הארץ כדי לדעת לשלומך?!

מי יתן לנו תמורתו, רעבע, דלאאי גלוות! שנזכה עוד בתחילת שלושת שבועות אלו, לשבת ולהתווועד יחד בכית המקדש השלישי ומהשולש בגאולה הנצחית בהtagלוות של מלכנו משיחנו שליט'א תיכף ומיד ממש!

יהי אדונינו
מורינו ורבינו
מלך המשיח
לעולם ועד!

התמסרות, אනפתיות, אהבה.

הת' שניואר זלמן פרקש - ש"ב

5:45, סדר חסידות, זאל הישיבה, קריאה כללית מפני הרב רוק נשמעה: "שיעור לשיעור ב', עם הרב גינזבורג...". חייש מהרה מצמידים לקרבתו מס' שולחנות והנה מתחיל השיעור היום..

ר'ח תמוז תשע"ט, חסידות בוקר: יורד אני לזאל הישיבה מעורפל מעט מהשינה, חלק מההתלמידים עדין לא התעוררו, (טוב, אחרי הכל אתמול בלילה הגנוו את חתונתו של א' מבכרי התלמידים השילוח וכו') השעה הייתה שבע ורבע הרבניים בקביעותם הופיעו, אך לפטע שם אני לב למשחו חריג ושונה...

הר' גינזבורג חסר, אני מיד בודק האם הר' רוטשילד נמצא, ואכן נמצא! א'כ

מה הסיבה לחסרוו של הרב? התחלתי לשאול את הרבניים, בחורים וכו', חלק ענו שיתכנן שהוא עייף מהחתונה חלק אמרו אולי לא מריגש טוב וכו', אבל אני לא הסתפקתי בתשובות אלו, חשתי במשחו שקרה, אמרתי לעצמי: 'הר' גינזבורג לא מפסיק חסידות, הוא מוסר את הנפש לזה, גם

אם אינו חש בטוב... משחו מוזר קורה פה...'. חלפו להם כמה וכמה שעות, ולעת ערב התברר מה שאירע.

אני בשוחתי בישיבה זה כבר שנתיים הספקתי להכיר מיהו הרב גינזבורג, אדם חולני שמתmarsר ככל יכולתו לתלמידים. אם זה כשרה את אי ההבנה של א' מהבחורים - יחוור ויסביר שנית, ואם הלה שובינו מבין יחוור עוד הפעם ועוד הפעם עד אשר יבין, וכל זה ברוגע ובנעימות.

הי' זה באחד מימי תשרי העמוסים, גdotsים בהרצאות שיעורים והתוועדיות, הרב גינזבורג נקרא לדבר בסימפוזיון במוזיאון צ'ה, לאחמן'כ מסר את השיעור הקבוע על חי וקיים, ועוד כמה סיוביים ושאלות, בקיצור לאחר תפילה ערבית ראיתי את הרב מניח ראש ונרדם, העול היומי הכביד מאד עליו לכן נאלץ לנוח מעט, ופתחם אני שם לב לא' התלמידים שתאים עמו קודם לכן לדבר בכנס משיח וגאולה, ניגש לר' גינזבורג להעירו, לא עברו

כבוד ינשו הדמעות

הרה"ת מנחם מענדל שי אמיית, מבוגרי היישיבה

הגיגלים עצרו, החלון ירד מולי לאט. "לאחיעזר?" - "כן" ענית בכבdot ופתאום נלפתי חרדה. בפלאש-באק חזרתי שנה וחודש אחריה, אותו רכב, אותו אדם, באותו נקודה, לאתו יעד, בסיטואציה דומה עד אימה.

נסענו בשתקה. מיד פעם נזקו מילים לאויר. מנסות לבטא או להביע. עד שנגלו לעינינו חומרתיו הגבוה של בית העלמי אחיעזר. דע מאין באת ולאן אתה הולך.

עם כל צעד לעומק בית העלמי אני נפחד ונרעש והבנה המצמרת עושה שמות במחשובתי. הרב גינזבורג! איך?! איך בית של מעלה אוסף אליו את המשפיע שלנו בלי להניד עפוף, בלי לחשוש מתחסזה בתתונותם. וaic רופא בן תמותה מעז בכלל לקבוע היפך החיים ליהודי כזה. תזוזו לי כולם מהרב גינזבורג! השמים נופלים.

עם כל צעד לעומק בית העלמי חזרו אליו ללא רחם המראות והתחשות מהלוית הרב זמרוני. דגלי המשיח הנעים באיטיות, בדמעות, ערבעו את התמונה במוחי, סיון תשע"ה, תמוז תשע"ט. תמים. דגים. מצבות. קדים.ichi אדוננו ושרה חנוכה מדמעות.

אותו סקטור של אנשים ואotta סיטואציה של אדם מהשורה הראשונה, מחוד החנית, שפשוט...

היהתי בטוח שהוא יתרחש, בחב"ד, שהוחז מהשימים גם הארץ תזדע. או אולי בקרבי, שיזו כי משה, שאשכח לפחות לשעה מהיזדו דהאי עלמא, שאנגע מעפרי, שהיה מהרב גינזבורג יבעיר את עצמותי היבשות.

אבל לא. הטלפון המשיך לזזם בכיסי כימים כתיקונים, ומחר יש עוד יומם. "סליחה, אתה נושא צפונה?" שמעתי את עצמי שואל רגע אחרי שנסתם הגלגל. בוש ונכלם.

נותלים ידיים. צ'פה על הכתף. "הii, מה קורה?ichi המלך! רק חבל שנפגשים בנסיבות כאלו..". מטר מבית העלמיין, עסקים, טרמפים, חיבוקים ובדיות כרגיל.

כאליו לא קברנו כאן הרגע חסיד יקר משכמו ומעלה שרוב - אם לא כל - החסידיישקייט שלנו שאווב ממנו. משיעורי התניא, מה'שלחן עורך' שהיה טובע בדמותו, מהאהבה האינסופית שהעניק לכל בחור 'בנו' ייחידו של מלכי המלכים, מההתווועדיות קראו לו איציק גינזבורג.ichi המלך המשיח!

ו' יתנו אל ליבנו

מן ייחון אותן!
התמים והבוגרים כתבים וחים עם המשפיע

ה'מלוחחות' וה'תמיות' הספוגות בסיפור חסידים המלאות בניגונים בעיניים עצומות, ברגש חסידי אמיתי וטהור של התקשרות נאמנה ובמשיח וגאולה ללא כח ולשם וללא תנודת שערה מהאמת הצופה.

בעצם זה אולי כל כך התאים לר' גינזבורג, לעשות את שלו ולכלת. בלי להחות למעטפה, לתודה או לפידבק, בלי לזעע או להשיר חותם. ללמידה וללמוד, לשמר ולעשות, רק כדי לקיים רצון הרבי שליט"א מלך המשיח. הוא לא החזיק טוביה לעצמו. לא ניפנה ביבול יצירתיו והקף דייעותיו. 'כבד הרבי' היה מגחך כשמזינים אותו לשבת במזרחה. מגחך ויושב. לא מותר על רמקול ולא מצטנע, כי יש לו תמיד מסר של הרבי להעbir, כי תמיד אפשר להוסיף בענייני גאולה ומשיח, בלימוד הדבר מלכות ובעשה.

דווקא הביטול במציאות של הרב גינזבורג שחדר לתודעתו באותו רגע זעע אותו שבתיהם. מה הוא עוד צריך לעשות המשפיע הזה כדי שנזוז' קצת מעצמו, שנוקם לחסידות, שנפנים שלא רק להתנהג כמו יהודי אלא להיות היהודי, שנסתכל 'ארין אינביניין' בתוך הספר בשיעור, שנתפלל כ'МОנה מעות' כמו שחדר באזניינו את נעימת התפילה של הרבי שליט"א מלך המשיח, שנלמד את הדבר מלכות ונתרגם כל שבוע מחדש, 'כל שיחה היא שבוע מחדש', ואנחנו מהנהנים מההפקה, ומהמהמים. ארוחת הערב תיקף מוגשת הרי. מענדלע מענדלע, וואס שלאפסטו?!

בטוחני שאם שואלים היינו את הרב גינזבורג 'מה עכשו', הוא היה עונה ישירות, מה השאלה? ביחס לשאת וביתר עוז, חסידות בוקר, דבר מלכות, מבצעים, כל הירידה היא חלק מהעליה!

אולי זאת הסיבה שהחחים המשיכו כל כך מהר, כי האחרון שרוצה שימושו יתקע זה הרב גינזבורג, והוא רק מסר את נפשו כדי שנעשה אנחנו עוד צעד לגאולה, עוד ההזהה עצמית, עוד יתקע מחשבתו בחזוק' בדבר מלכות, עוד הקפדה על הוראה של הרבי, על דיקוק בשלחן עורך, ועוד שכל העולם יכריז...

רק מילה לסיום. קרוב משפחה יש לי, לא מהצדיקים הגדולים, גם לא מהקטנים, כמו שהרב גינזבורג מצטט בשם ר' מענדל, מהאפר-כוללניעס'. הוא 'למד' או חים כסאות בConfigurer חב"ד לפני עשרים ומשהו שנים וככל הזוכרנות שיש לו ממש גרוועים, כי איש לא התיחס אליו, לא נזף בו על חוסר רצינותו, לא העניש אותו, וכנראה שגמ לא חמיא לו. כלום. רק אדם אחד אהב אותו, חייך אליו, חיבק אותו, השקיע בו ותפס אותו ללימוד של עשרים דקוטה ביום.

קראו לו איציק גינזבורג.ichi המלך המשיח!

חי!" .

ותמיד מגיע הסיום באיטיות ובהדגשה רבה "הלוואי שברוחניות", כמו שבגשמיות!"; "זה מה שעושים בהתהוועדות, למה אנחנו יושבים כאן? בשכיל שעוד משחו ייכנס, שהוא יהיה חלק מאיתנו"; "לחיים, לחיים ולברכה! שהרבי מלך המשיח יתגלה תיכף ומיד ממש! יהיה אדוןנו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!".

*

כך באופן קבוע, מיד כמה התהוועדיות - מתי שرك היה אפשר, חזר הרב גינזבורג על הסיפור הזה והמסר ממנו. והעיקר - עם אותן מילים בדיק! כל פעם מחדש אותה חיות והתלהבות כבפער הקודמת, אותן תנויות הידים.

כפי זה בדיק הרב גינזבורג, האמת הנצחית, ה'עצמ' של לא משתנה. אותה אמרת בדיק כל הזמן, לא מתחחת ולא משתדרגת. לא מנסה להתאים את עצמה ולהתאייפות, לא מנסה להיות פופולרית.

עם הפשטות ה'כי' גדולת, וההתמיימות ה'כי' גדולת. אין שום 'ושאר' בהתהוועדות ה'זו'. כל הגאונות וכל הדקיות מוחבאים על ידו, "מה צrisk להיכנס לכל הדרגות, יש את הפשט!". רק מי שמכיר את הרב גינזבורג מבין זאת זה.

וכך ממשיכה ההתהוועדות, עם הסיפורים הקבועים המתחלפים מיד כמה התהוועדיות, או עם הסיפורים הקבועים שה'זמן גרמא' בעונה זו של השנה, ובין היתר גם "כמה סיפורים חדשים על הרבי שם עלי..." לאחרונה"...

כל תשרי
חדש, אותו
שיעור על
חשיבות של

האמת הנצחית של לא משתנית

הרה"ת לוי יוסף יצחק שי' קראוס, מבוגרי הישי

עוד התהוועדות עם הרב גינזבורג בפעם המי יודע מה. לאחר ניגון או שניים, "לחיים, לחיים ולברכה! יחי אדוןנו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!". קרניל הרב גינזבורג פותח ב"ר' מענדל אמר שהטהוועדות צריך להתחיל עם סיפור של חסדים".

"נו, עוד הפעם נספר את הסיפור של ר' לייזער. נראה שכולם כבר מכירים אותו אבל כבר לא סיפרנו אותו תקופה, וגם בשכיל החדש שנותנים כאן".

וזו אותן המילים הקבועות ממש, כאילו נלקחו מסרט ההקלטה מהטהוועדות הקודמת המדוברת, אך ש"ר' מענדל ה' מספר על המשפיע ר' לייזער צ'רצ'רסקר מהעירה חרסון", ואיך שהוא "ה' חולה אנוש, עד שאמרו עליו רמ"ח חולאים כנגד רמ"ח אחרים, ו"הרופאים אמרו לו אסור לו לאכול כלום חוץ מהלה יבשה וחצי כוס חלב".

וזו "הגיע לבית הכנסת, והתיישב בספסל הראשון ליד הכנסה", ו"ר' מענדל שאל אותו: 'ר' לייזער וואס מאכט איר?'?" - והרב גינזבורג מתרגם: "איך אתם מרגשים?", "ברוך השם", ענה לו ר' לייזער, הלוואי שברוחניות כמו שבגשמיות".

"מיד הזדעק ר' מענדל: 'ר' לייזער, וואס רעדט איר?!, מה אתם מדברים?! מה יש לכם ב깅מיות, פרוסת חלה יבשה וחצי כוס חלב?!' ור' לייזער מיד ענה לו: 'מענדעלע, מענדעלע, מה אתה לא מבין. נכון שבגשמיות יש לי מאד קצט, פרוסת חלה יבשה וחצי כוס חלב - אבל הקצת הזה נכנס לתוך תוכי ונהייה חלק ממני, נעשה דם ובשר כבשרו', ומה זה אני

ולשמוע את אוטם דברים שוב ושוב ושוב? כל התווודות ו"הסיפורים הקבועים של הרב גינזבורג".

פעם בתאריך פלוני, א' התמיימים אמר על סיפור מסויים שהרב גינזבורג נzag לחזור בקביעות ביום זה - "אם הרב גינזבורג לא אומר את זה היום, יצאתי צנצנת" ..

כל בוקר השיעור מתחילה עם אותה פתיחה קבועה של הסיכום בתניא עד להיכן שאוחזים "מה זה פרק א'? לא רק להתנגד כיהודי להיות יהודי, מה זה פרק ב'.." וכך הלאה.

ולא רק בישיבה סביר בחורים וקדושה, אלא בכל סוג המצבים למייניהם: אם זה ב'מצעים' עם אנשים מהרחוב או באורחים ערבים משפחתיים, בשיחת טלפון חסובה עם אחד מעסוקני חב"ד או חילילה בהחלטה רפואית בחדר מיון בבית הרפואה - אותה מנגינה נשמעת עם אותן מילים שוב ושוב ושוב ממש עשרה שנים!

מה זה הדבר הזה?

הדבר הזה נקראאמת. ואמת אינה משתנית. נקודה.

גם כשהיא חוזרת על עצמה שוב ושוב ושוב ונדינית כמשעמתה, "כבר שמענו את זה מספיק פעמים!" - אין כזה דבר כשמדבר באמת, את האמת חורים אפילו מיליון פעמים, האמת היא נצחית.

קשה מאוד לכתוב על הרב גינזבורג בלשון עבר, קשה מאוד עד בלתי אפשרי. לא נטפס בכלל כל העניין. אבל את האמת הזאת אי אפשר להפסיק ולא שייך להפסיק. את האמת הזאת מוכרא כל אחד מאייתנו להמשיך, "והחי יתן אל לבו!" וכמו שהרב גינזבורג תמיד הי' מתוועד "לא מספיק רק לצחוק רבי" בתווודיות, צרייך מעשה בפועל". המעשה הוא העיקרי: להתחזק בדבר היחיד שנותר בעבודת השlichut ולהביא את ההtaglot תיכף ומיד ממש. חי' אדוננו מורהנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

הכרזות יחי, אותו שיעור על העניין של חי וקיים, ממש כמעט מיליה במיליה מהשיעור של שנה שעברה, כמו שהגוף לא יכול להתחבר לנפש בלי מוות, אך אי אפשר להתחבר להקב"ה בלי רבי!. לא נראה כלל שהוא חוזר על זה בשנים שעברו, דוקא אם ננסה להשווות אולי אפילו נתבלבל ונחשוב שהפעם الأخيرة היא הפעם הראשונה.

כל טרמף מזדמן, וכל שכן לספסל האוטובוס שמע על בשורת הגאולה של הרבי מלך המשיח שליט"א ועל ההשוואה למשה רבינו - "משה רבינו מגיע ואומר לבני ישראל, 'פקד פקדתי אתכם'" והסימות ש"האריז" לכותב בספר הגלגולים ובספר ארבע מאות שקל כסף .. על דרך עליית משה רבינו בגוף ובנפשו". אותו המסר, אותה צורת הנשיה, ממש עשרות שנים.

כל כך לא מפתיע לראות את א' מוטיקי השלוחים באלה"ק כותב השבוע, שכשלמד בכפר בתשד"מ (מממש קצת אחרי שהרב גינזבורג התהיל למד) הוא אמר להם ש"בפגישה הראשונה צריך לסכם שנגור לא במקום שתתיר תרצוי, ולא במקום אני ארזה, אלא במקום שהרבי ירצה!". וכך שנה אחריו שנה לא יוצא מן הכלל כלל,

תמיד בתחלת חודש אלול בתווודות הראשונה לקראו לכל הבחורים החדשניים בשיעור א', יש הودעה דרמטית שאני רוצה להכיר, הودעה לא קונבנציונלית..." ...

*

איך הואצליח לשבת כל התווודות ולהזכיר שוב ושוב על אותם הדברים? אותן מילים ואחתה מנגינה, ובעיקר אותה חיים והתלהבות ואחתן תנויות הידיים והבעות פנימם המדוקיקות?

ועוד איך בחורים מסווגלים לשבת בישיבה שלוש שנים רצופות

יתן אל ליבן

מן ייחין איזה!
התמים והבוגרים כותבים וחים עם המופיע

והחי יתן אל ליבו

או און מאנידן אוונטן
הטעמים והבגירים נוטפים וחויים עם המשפיע

על כן יאמרו המושלים
הת' השליח יוסף יצחק וייצהנדLER

חימם עם הרב חיים

השמש שוקעת, נכנסת שבת,
ראשל"ץ דומעת, הלב נצבט,
בשורות הבאות נעיף מבט.

אל הדבק בה' אלוקיכם חיים:

חיל המלך, חדור מטרה,
ימיו כדרך, יריית בשורה,
ידי זהב, ישב וחשב,
מאמריו ופנינו, משיח עכשוו.

זהו האיש החפש בחימם:

למדנותו העצומה, לא הפרעה,
ובהתבטלותו הקסומה, וילך ונסוע,
י"ז שיעורים יפייך בשבועו.

ראה נ"א לפניך את החיים:

యחי אדונינו, יכריז העולם,
ציוונו רבינו, צעק לכולם,
חי לעד, חוזר לחוזרים,
קולו הנרעע, קורע שעריהם.

מה זרעו בחימם אף הוא בחימם:

גבול שבבלי גבול,
יחדיו יציבו בית זבול.
נדבות פיו ראונא,
זכרו שליחות בפגישה הראשונה,
בית משיח בטור האמונה,
והחי יתן אל לבו,
רצוננו לראות ביום שבו,
גאולת ישראל והרב בקרבו.
כי באור פניך נתת לנו תורה חיים:

యחי אדונינו מוריינו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

הגורל היה מדבדן

הת' מנחם מענדל שי פרידמן - קבוצה ע"ט

חיותו הפנימית של הרב גינזבורג, אותה היה חי ומדבר ומפרש אפ"ל אחרים בבחינת 'הגורל היה מדבדן', הייתה ללא ספק שיחות הדבר מלכות'. אשר על אף בקיומו העצומה במרחבי תורה החסידות, חיבורו הבהיר על ספר התניא קדישא, והיותו ממעתיקי השמורה של המשפיע הנודע ר' מענדל פוטרפס, הייתה תמצית חייו.

על שיחות אלו הוא מסר את לבבו נפשו ומאודו, עסוק רבות בהפצתם על ידי החברות היידועות גם בזמןנו של מניעות ועיכובים, והשיקע מזמנו הדל להגהה מדויקחת של התרגומים לה'ק. ועל אף שמסר מידי שבע שיעורים בדבר מלכות' לאין מספר, והיה בקיा בשיחות לאותיותהן (כולל היבשתי מוגה') - מעולם לא התחיל את תפילה שרירית של שבת בוקר מבלי לעבור על השיחה מתחילה ועד סופה, ואף

היה מורה כן לאחרים.

השיעור השבועי בדבר מלכות אותו מסר הרב גינזבורג בישיבה, היה חדש מabar כל שבוע מחדש היה מabar את הדברים בתלהבות ובחיות מיוחדת כאילו היה זה בפעם הראשונה, וכל שיחה הינה 'מהפה' ממש כלשונו. לעיתים בסיום 'בין הזמןנים', אף היה מסכם את השיחות האחרונות עליהם לא נערך שיעור, שהרי בשביל להיות את רצון כ"ק אד"ש מה"מ בימינו אלה חובה לדעת את השיחות בהם הרבי הבahir את הכל'.

***

'והחי יתן אל ליבך'. וודאי הדבר שהיה הרב גינזבורג רוצה כת שיסופו בעניין זה, ויתמסרו ללימוד הדבר מלכות בחיות פנימית איש לפ' מדריגתו, ועד לבחינת 'זהgorל היה מדבדן'. אם בהקפדה יתרה ללימוד את השיחה מידי שבוע מתחילה ועד סופה, וכבר בתחלת השבוע, ולהשפייע על אחרים בזה.

ויהי רצון שעצם ההחלטה בזו תפעל את התגלות כ"ק אד"ש מה"מ, ונזכה להסביר לעוד שיעורי תניא ושיעורי דבר מלכות ביחד עם הרב גינזבורג, נצח סלה ועד.

***

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

הרבי גינזבורג חינך אותנו מАЗ ומעולם, אשר כל חי היום יום צרכיים להיות נסובים וחדורים בדבר מלכות'. בשיחת שבת פרשת פנהס - הפרשה אותה קראו בארץ הקודש בשבת של אחר פטירתו, מכאר כ"ק אד"ש מה"מ את מהות הנס של 'הגורל היה מדבדן', שכאשר האדם הדור בעבודתו מתוך חיות פנימית, הרי היא נעשית בשלימות ומתבטאת בכל שלושת הלבושים, ועוד שהוא מדובר אודותיה עם אחרים, ועל אחת כמה וכמה שהוא מראה דוגמא היה מעבודת עצמו, עד שפועל שגם השומעים עושים מדברים - "הגורל היה מדבדן".

הרבי גינזבורג היה הדור בעבודתו, בהתקשרות שלו, ובכיטול העצום לכ"ק אד"ש מה"מ, עד שזה התחבטה בכל כוחותיו בצויהמושלת,

על דרך 'הגורל היה מדבדן'. די היה להיות לידיו ולהתבונן בו מן הצד, על מנת לחקוק בנפש צורתו של אדם חסידי, ולחרות על לוח הלב רגש עצום של אמונה יוקדת.

אחד הרוגים שהותירו ביה חותם ב'ימחה ולא ימוש' מזכרוני לנצח, היה בשעות הערב של ימי ראשון ושני, אז הרבי גינזבורג היה שווה בישיבה ומוסר שיעורים במאמרי מלוקט ר' לתלמידי שיעור א'. בתום הסדר היה מתפלל מעריב עם המניין, ולאחר שהאריך בתפילה במספר דקות, היה ממתין בזאל עד שיבוא הרכב לקחתו הביתה.

השעון מורה כבר על השעה עשר, וחותם עוד סדר יום צפוף בו הרבי גינזבורג קם לפנות בוקר, חוטף טבילה בשיכוןם החדשים עוד קודם שיתחיל סדר חסידות, כשהבmeshך היה מכתת את רגליו בשמש הקופחת, ממתין לטרמפים שישיעו אותו מראשון לציון לכפר חב"ד, ומכפר חב"ד למקומות השיעורים לאין ספור שהוא מוסר בכל האוזן.

ובמקום לנצל את הדקות שנותרו עד לנסעה במנוחה מעמל היום, היה הרבי גינזבורג משרך את רגליו העייפות לספרייה הגדולה, שולף כרך ליוקוטי תורה עבר קרס, וכשעיניו עצומות למחצה, היה רוכן על הספר ומעבר את הפרשה החסידית בענימה מיוחדת. נעימה של חסיד הבטל במציאות לקאים הוראת רבו, נעימה שהשפיעה והרטיטה את הלב. 'הגורל היה מדבדן'.

ומחי' אותו. כי הכה האלקי בורא אותו ומהי' אותו בכל רגע מאין ואפס ממש. ואילו hi הכה האלקי עוזב אותו, ولو לרגע אחד, hi מתבטל לגמרי וחוור להיות אין ואפס ממש בדיקות כפי שהי' לפני שנברא. ולכן כל מציאותו חיותו וקיומו תלוי לגמרי אך ורק בכך האלקי.

בפרק זה בא רבינו ומוסיף ומדגיש בהמשך לזה, ועל פי מה שנתבאר קודם, שלא זו בלבד שמציאותו של הנברא תלוי לגמרי בכך האלקי, אלא שלאמתו של דבר אין כאן מואמה בלבד הכה האלקי.

לא כמו דבר אחד שתלו依 לגמרי בדבר שני. כמו למשל אור זיוו השם, שהוא תלוי לגמרי במקורו המשם. ואילו יציר שהמשם תפסיק לרגע להיות, יתבטל בדרדך ממי לא גם האור והזיוו.

אולם אין זאת אומרת שאין כאן מואמה ורק השימוש במפורש לא. יש כאן מציאות של אור. שהוא לא השימוש עצמה, אלא רק אור המתפשט מן השימוש. אין זאת אלא למציאותו של אור זה היא לא דבר בפני עצמו, אלא מציאות שנובעת ותלו依 לגמרי במקורו השימוש, ואין לו שום קיום בפני עצמו בili השימוש. אולם כאשר השימוש נמצאת והאור מתפשט ממנה, יש כאן עוד מציאות נהר ספת, נוסף לשימוש עצמה, של אור המתפשט מן השימוש. ואילו [בוגמא^[1]] מ אדם המביט במראה ודמותו משתקפת בה. שאמנם אין כאן שום מציאות אמיתית כלל, אלא רק השתקפות של האדם המביט במראה. אולם בכל זאת, בשעה שהאדם מביט במראה, יש כאן עוד מציאות חז' ממנו. אמנם מציאות שאינה אמיתית ואין לה מציאות מצד עצמה והיא רק השתקפות של האדם המביט. אבל בכל זאת באותו רגע יש כאן עוד מציאות נוספת, של דמות הניבת במראה.

וכך hi אפשר לכואורה להבין מה שנתבאר בפרקים הקודמים אודות מציאות הנבראים. שהיא מתחווה כל הזמן מהכה האלקי, והכה האלקי נמצא בתוך כל נברא בכל רגע ורגע ממש להוותו ולהחיותו מאין ואפס ממשليس. ואם כן, מציאותו של הנברא תלוי לגמרי בכך האלקי, ובבעלדי הכה האלקי אין לה שום מציאות כלל. אולם עדין hi אפשר לחשב שאין זאת אומרת שאין כאן מואמה ורק הכה האלקי. אלא יש כאן מציאות של נברא. שהוא לא הכה האלקי, אלא רק משהו שנייה' ממנו. אין זאת אלא למציאותו של נברא זה היא לא

אין עושים נפשות לצדיקים, שדבריהם הן הן זכרוןן. זכה משפיענו הבלתי נשכח, הרב חלי"ץ ע"ה גינזבורג, שמיום עמדו על דעתו "хи" את ספר התניא ובמציאותו היה 'הי להחיות' ו'העמיד תלמידים הרבה', להעלות את הביאורים על הכתב, בסדרת ספריו 'פניני התניא', שה- פכו למגדלור לכל מבקשי הווי.

הפעם האחרון בה הגיעו ללימוד בישיבה היה בערך תמוז, ולמחרתו ביל' סיון כבר לא בא מטעמי בראיות, עד שלآخر זמן לא רב עלה בסערה השמיימה לאחר שהוזדך ביסורים.

כמו מרטיטים הם המילים בשיחת כ"ק אדרוי" מלך המשיח שליט"א, מכ"ח סיון ה'תנש"א: בערב ראש חדש נעלם אור הלבנה לגמרי בהכנה למולד החדש בראש החדש. ובלשון הכתוב: על ידי ה"יפקד מושבך" (העלם הלבנה בערב ראש חדש ("מחר חדש"), נפעל ה"ונפקדת" (مولך הלבנה בראש חדש), יהוד שמשא וסירה).

המביט סביבו בתקופתנו זו וראה את שלל ספרי הביאורים שיצאו לאור בדור השביעי, אשר עשו מלאכה נאה ללקט מפי ספרים ומפי סופרים ושואל את עצמו לייחודיותם של סדרת-ספרים אלו, לא יכול שלא לה- בחין בחיבור הייחודי בין השבעי לראשון השזור בהם באופן אומנותי בכל פרק ופרק, וממחיש לומד כיצד כל ה'ביאורים הנפלאים' הם כלים מיוחדים לכל החפץ

לראות "כיצד זה מוביל לקבלת פני משיח צדקנו".

מדור 'ח'ים תניא' בගליון החיליל פושט צורה ולובש צורה, וזכה לשמש אכסניה לפקרים נוספים שכח הרב גינזבורג (ולא הספיק לבורך על המוגמר בהבאותם לבית הדפוס). הדברים הגיעו לידיינו מאות בני משפחתו, וע"כ תודתנו נתונה להם.

הקטע דלקמן מכיל את ההקדמה לפרק ג' בשער היחיד והאמונה בתוספת הביאור למלילים הפוחחות את הפרק. בעוז'ה המשך הפרק יתפרסם בගליונות הבאים.

שמרנו את לשון הדברים כפי שהגיע לידיינו, מעט תי- קון טעות דמוכח וסידור המ"מ.

העולם בטל במציאות בתוך דבר ה'

לא רק תלוי בו, אלא אין עוד מלבדו

בפרקים הקודמים למדנו שגם השכל מבין היטב שמי- ציאותו של כל נברא תלוי לגמרי בכך האלקי המהווה

[1] ע"פ סה"מ תרס"ט ע' עז. וראה ל�מן כי גם משל זה - שמקורו במאמרים - אינו מדויק, כי בנשלה הנברא אינו אפילו משהו אחר לגמרי, פחות ממנו לאין ערוץ עד של הבורא, אלא משהו אחר לגמרי, פחות ממנו לאין ערוץ עד

ראת אמת[3]. והיינו שדבר ה', שהוא ספירת המלכות, דבוקה במקורה, המידות של מעלה מלכות. ודוקא על ידי זה ביכולתה להיות את הנבראים.

ובזה מתוויך את פירוש הבש"ט[4] ב"לעלום[5] ה' דברך ניצב בשםים", שדבר ה' ניצב תמיד בתוך השמיים להוותם להחיותם ולקיימים. עם פירוש האriz"ל, שכתר מלכות ("דברך") ניצבת לעולם ומהוברת עם מידת הת'

פארת דזעיר-אנפין הנקראת שמיים:

"כי מה שדבר ה' מלובש תמיד בתוך כל הנבראים ויכור לה להוותם להחיותם ולקיימים תמיד מאין ליש כפי רוש הבש"ט ז"ל - הוא על ידי שהיא ניצבת ודבוקה במקורה בתפארת דזעיר-אנפין הנקראת אמת כפירוש האriz"ל. כי אם ה' הדיבור נפסק ממקורו ח"ו, לא ה' יכול להוות ולהיות תמיד".

ולפי זה מבادر גם מה שמโบราר כאן[6] שזו מה שנאי מר[7] "ו אתה מה" את כולם. ש"אתה" הן האותיות מלא"ף עד ת"יו, והה' הוא ה' מוצאות הפה. - כי ה' של "ו אתה" הוא התפארת, שנקראת "אות אמת". והיינו שהמלכות מהוברת לו' תפארת.

ובמילים ספורות אלו הוא מרמז[8] עניין עמוק[9]. שדבר ה' מחובר ומאחד כל הזמן לגמרי במקורו, ורק על ידי זה יכול להוות.

והיינו שאין זה כמו כח הזורקה של האדם שנמצא באבן ומעיף אותה. שאמנם הכח נמצא באבן כל הזמן, אבל הוא מנתק מן האדם הזורק. ואילו בנמשל ח"ו לומר כן, אלא דבר ה' שמהווה ומה"י את הנברא הוא מחובר ודבוק לגמרי תמיד, ורק על ידי זה הוא יכול להוות את הנבראים.

וענין זה שייך לכואורה גם לכל הביאור בהמשך הפי' רקים[10], שהמלכות, שהיא דבר ה', מיוחדת לגמרי במקורה האין סוף, בשני האופנים של יהודא עילאה ויהודא תחתה. כי "איהו וגרמויה חד". וגם[11] האותיות הן המשכוט מהמידות ולכון גם הן מיוחדות לגמרי עם האין סוף.

[9] המโบราר ארוכה בד"ה תקעו טرس"ד, ד"ה כתור תשכ"ה. המשך תער"ב ח"ב ע' תרפב ואילך. הובא בקיצור בפנימי התניא לעיל פ"ב.

[01] פ"ז ואילך, עד סיום שעיהוה"א. וראה גם לקמן המסקנה בספ"ז שהעולם בטל במציאות בדבר ה' המיוחד במקורו. וראה בפנימי התניא שם.

[11] כմโบราר בפי"א.

דבר בפני עצמו, אלא מציאות שנובעת ותלויה" לגמר במקורו הכח האלקי, ואין לו שום קיום בפני עצמו בלי הכח האלקי.

אולם כאשר הכח האלקי נמצא והוא בורא ומהוות ומחי' את הנברא, יש כאן לכואורה עוד מציאות נוספת פתוח, נוסף לכך האלקי, מציאות של נברא. שאמנם הוא מציאות שאינה אמיתית, כי הוא מטהוות וחיל כל הזמן מהכח האלקי ותלו依 בו לגמר. אבל עדיין אפשר לח' שוב שיש לו עדיין איזו מציאות שלו, מציאות שאינה אמיתית, מציאות של נברא שmetaוות כל הזמן מהכח האלקי ותלו依 בו.

כמו מציאותו של האור המתפשט מן השימוש. שאמנם הוא תלוי לגמרי בשמש. אולם כאשר יש כאן שימוש ויש אור המתפשט ממנה, הרי האור הוא בכל זאת אין שהוא מציאות, נוסף על השימוש. מציאות שאמנם תלוי" לגמר בשמש, אבל בכל זאת כאילו מציאות נוספת.

וזה מה שבא רבינו להוסיף בפרק זה. שלא זו בלבד שהנברא תלוי לגמרי בכח האלקי ואני יכול להתקיים כל בלאדי. אלא יותר מזה, כל מציאותו של הנברא הוא הכח האלקי, ומלבד הכח האלקי בעצם אין כאן מואמה, כדלקמן.

אחרי הדברים והאמת

והנה, אחרי הדברים והאמת אלה, הדברים שנתחבא רואו לעיל בפרקים הקודמים, ובאופן שווה יתאמת אצלם. לגמרי.

למרות שקשה מאד שיתאמת בהרגשת האדם שהעולם בעצם אינו קיים, וכי מה שיש הוא רק דבר ה' שמחזיק אותו להיות קיים. כי בפועל אנו מרגשים חזק מאד את העולם למציאות. אולם עליינו ללמידה ולהתבונן ולהשוו עלי כך עוד ועוד, וככלוי האי ואולי הדבר יתאמת אצלנו, ولو במשהו.

[בלקווטי לוי יצחק[2] מדיק כדרכו את כפל הלשון "הדברים, והאמת". ובמאור ש"הדברים" הם דבר ה' מעשר מאמרות שבואר את הנברא. "והאמת" היא מידת התפארת דז"א (דזעיר-אנפין), מידתו של יעקב, שנקי

[3] ראה לעיל ח"א [ספר של בינויים] ספר"ג. אגה"ק ס"ו. קו"א ד"ה וצדקה כנהל איתן ועד.

[4] הנק"ל פ"א.

[5] תהילים קיט, פט.

[6] בפרק ב'.

[7] נחמי" ט, ג.

[8] יסודות (לرم"ח גאלאמב) פ"ב ס"ה ס"ה.

עד متין! עד מתין! עד מתין! אהה! יתומים היינו!

המומים נדכאים ונאנחים מהסתלקות של אבינו ומשפיענו, מטובי
מקושרי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, עובד ה' מנעוריו
לא החזיק טיבותא לנפשיה, אוהב ישראל באמת, מגдолי מפייצי
מעיינות החסידות בדורנו ומפייך בשורת הגאולה והגואל ביד רמה
הגאון החסיד הרה"ח הרה"ת

חיים לוי יצחק גינזבורג ע"ה

משפיע ישיבת 'תומכי תמימים' ראשון לציון
ומחבר ספרי 'פניני התניא' ו'משיח עבשו'

במה נתנהם?!

בטוחים כולנו כאיש אחד כי משפיענו מרעייש עתה כל סדר השתלים
שיאמר לצרותינו די!

והחי יתן אל לבו!

בהליכה במידותיו החסידתיים של אהבת ישראל ללא כל גבול עם אמונה
ובתחוון גמור בשורת הגאולה ובהפצתה, נראה במוחש מיד ממש את
התמימות בשורת הגאולה בהtaglotnu המידית של כ"ק אדמו"ר מלך
המשיח שליט"א בחסד וברחמים והקיצו ורנו שוכני עפר!

הנהלת הישיבה   תלמידי התמיימים   ועד בוגרי הישיבה
יחי אדוננו מורהנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

מדורי נ"ה אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בנושא:

לימוד ענייני בית הבחירה

ובנוגע למעשה..

"נהוג לדבר גם על עניין של מעשה בפועל; ובעניננו - יש לעורר שכל אחד ואחד בכל מקום ומקום קיבל החלטה תקיפה ללמידה ולעסק בעניינים בתורה שבכתב ובתורה שבעל"פ הנוגעים לבניין בית המקדש במשך שלוש השבועות ד"בין המצרים", החל מ"ז (בגימטריא טו"ב) תמוז, ולהמשיך ב"ח אוטיות ח"י) תמוז, ובימים שלאחריו זה.

וכאמור - "בשכר קרייתה שיתעסקו לקרוות בה אני מעלה עליהם כאילו הם עוסקין בבניין הבית", והרי הכוונה בזה בנדוד אינה על בית המקדש הראשון והשני - שהרי בנייהם היא ענן בעבר, והם כבר בניים ועומדים (ולא שיר לומר אודותם "אני מעלה עליהם"); ואע"פ שנחרבו - הרاي אמרו חז"ל שבית המקדש "נתמשן בשני חורבנין", והיינו שהוא רק נלקח בתור משכון להקב"ה, אבל באמת הוא קיים גם עתה (ואין צורך לומר "אני מעלה עליהם").

אלא, ברור שהכוונה בזה היא על בניין בית המקדש השלישי, "מקדש אדני- כוננו ידיך", והיינו אכן שעדיין לא נבנה בפועל, מכל מקום "אני מעלה עליהם כאילו כן".

ובית השלישי כולל בתוכו גם את שני בתי המקדשות שלפני זה, וכן את המשכן שעשה משה רבינו שם בגבנויותו השתתפו כל בני ישראל, כולל י"ב הנשיים שהשתתפו בחנוכת המשכן וחנוכת המזבח ע"י קרבנותיהם, כסופר בסיום פרשת נשא).

(משיחת ש"פ בלק, טו"ב תמוז ה'תנש"א - דברי משיח ה'תנש"א ח"ד ע' 256)

שהגוי יבין!

כאשר יהודי לומד עניינים אודות בית המקדש, רואה זאת אפילו הגוי - אם הוא לומד באנגלית, שהרי אפשר ללמידה זאת בכל שפה, העיקר נוגע התוכן.

עד"ז - הולך לו היהודי כשהוא מהורר או ממלמל משחו. שואל אותו הגוי: מדוע אתה מההורר? עונה היהודי - שהוא מודאג כמה הם המדות של ביהם"ק.

שזהו עד מה שהוא בזמן הרשע, בשעה שהגיע המן למרדכי וראה את התינוקות עוסקים בלהט במשהו, שאלם המן במה הם עוסקים, וענו לו שעוסקים בסוגיא כיצד צריך להקריב את העומר; ישנו כבר ביהם"ק, כאן ועומר, הדבר היחיד שמדדיג אותם - איך להקריב את העומר, ואודות גזירת המן כלל לא חשובים!

ואע"פ שהוא שם גם מרՃכי ש"ידע את כל אשר נעשה", לא רק למטה, אלא גם מה שנעשה מעלה, הינו, גודל הגזירה רחל, אעפ"כ DAGATO היחידה היהת - דיני הקربת העומר! ומה שישנה גזירה על בני וצרכיהם לצום, לומר תהילים וכו' - זהה יהי' זמן אחר, עכשו הוא מתעסק בלימוד הלכות הקربת העומר!...

עד"ז היום, ש"אין הדבר תלוי אלא בתשובה", וכל הגזירות בטלו כבר - DAGATO היחידה של היהודי היא: מה הם המדות של בית המקדש!

- הгалות אינה מציקה לו, משיח כבר בא וישנו ביהם"ק, ולכן הוא לומד מס' מודת.

אצלו מיציאות הгалות מלכתהילה לא קיימת.

(משיחת ש"פ מوط-مسעי ה'תשלו"ז - בלתי מוגה)

לא הבישן למד..

גם אחרי ביאת משיח יצטרכו ללמידה הלכות בית הבחירה, למורות ממשיח יבנה את ביהם"ק - יכול כל היהודי להוסיף איזה פרט כיצד לבנותו ע"פ מש"כ בהלכות בית הבחירה להרמב"ם.

עד - כאשר משיח יבנה את ביהם"ק, ופרט אחד לא יתאים למש"כ בהלכות בית הבחירה להרמב"ם - יכול כל היהודי לגשת למשיח צדקו ולשאול אצלו - בהקדמים שעם כל הכבוד למשיח צדקו, שהוא מ"שモנה נסיכי אדם" ו"שבעה רועים" וכו' - אך לכארה, בפרט מסוים משיח צדקו לא בינה את ביהם"ק כפי שМОבן מהרמב"ם - ואם כן, "מהיכן דנתוני" לשנות מפסק הרמב"ם?

שחררי תורה לא בשמים היא", ולא הבישן למד", - ואם ליהודי יהיה ספק באופן בניית ביהם"ק ע"י משיח צדקו, הוא יכול וצריך לשאול אצלו.

ובודאי שלמשיח לא תהי' שום תרעומת או רוגז עליו - מאחר ויודע שדרך לימוד התורה היא באופן ש"לא הבישן למד" - ובמיוחד יענה לו על שאלתו.

(משיחת ש"פ מوط-מסעי ה'תש"מ - בלתי מוגה)

לעת עליון

היכן?

כאמור, במשך כל הדורות הייתה הדורה האמונה הפטורה במשיח ובכל עת חיכו לו שיבוא. אך במשך כל הדורות לא היה שום גדול וצדיק הדור שקבע זמן לביאתו. גם ממחשי קיצים למיניהם דברו רק על זמנים ראויים לגילוי המשיח. וכפי שענין זה מוסבר בארכאה במספר מקומות. ואילו בדורנו זה שמענו דברים ברורים ומוחלטים בקשר לזמן הגאולה ולביאת המשיח.

בכללות אפשר לחלק את דורנו זה לארבע תקופות, בקשר לדברים שהושמעו בנושא הגאולה והמשיח.

תקופה א' - החלה בשנים תש"א-תש"ד בה יצא כ"ק אדמו"ר הררי"ץ נ"ע בהכרזה, שנמצאים אנו ממש ערבי הגאולה, פעמי המשיח נשמעים והצרות שפקדו אז הם חכלי המשיח הנוראים. דבריו הובאו בהרחבה בארבעת ה"קול קורא" שהופצו אז בשלוש שפות, ובהרחבה יותר, בירחון ה"קריה והקדושה" שהופיע במשך 5 שנים באלה"ב. אלא שבתקופה זו הייתה הגאולה מותנית גם בתנאי: "לאלטר לתשובה - לאלטר לגאולה". יתכן מאי שהחלישות אז בתשובה, דחה את הגאולה למספר שנים.

תקופה ב' - החלה בהכרזתו של כ"ק אדמו"ר שליט"א מיד עם קבלת הנשיאות, י"ד שבט תש"א, שדורנו הוא דור השבעי - הוא דור הגאולה. וכפי שהחבטה הרבי בהזדמנויות אחרות, שדורנו הוא דור האחרון לגלות והדור ראשון לגאולה. קביעה זו לא הותנהה בשום תנאי ובהגבלה כלשהי, אלא בצורת פסיקה וקבעה ברורה - **شمישיך יבוא בדור זה**. דברים אלו ובריבוי פרטים, מוכאים בהרחבה בשיחותינו הרבות, שנאמרו במרוצת השנים, ונמצאים עתה

הפעם מביאים אנו במדור זה את אמרתו המהפקני של הרה"ח וכוכו ר' משה ע"ה סלונים שנכתב תחת שם העט 'מ. זליקסון' [כלומר משה בן צעליג - ה"ה אביו הרה"ח מגצע תרשישים ר' צעליג ע"ה סלונים]. החידוש שבמאמר זה היה, בהיותו המאמר הראשון שננדפס לרבים, העוסק בהיותנו בזמן הгалלה בכלל ובזהותו של משיח בפרט. הרה"ח ר' משה סלונים היה בערוב ימיו משפט בישיבה במוריסטיון. יודע כי הדברים נדפסו בשנת תשמ"ג ואז הם היו חדשניים ביותר. מה שכינם כבר מוכר ומקובל בפי כל עما דבר. ונדרשו הדברים מפני יהודיותם.

על השתלשלות הדברים, בקשר עם הדפסת החוברת, והוראת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, במכתב בכתב יד קודשו "לגנו" את החוברת, ע"פ שכוונתו רצואה". ראה דברי משיח תשנ"ב ח"ג עמ' 423-424. וכפושט שלאחר כל השיחות והגילויים שהיו מאז, הרי ביום הדגש הוא על ה"כוונתו רצואה".

התקופה הגדולה – דור אחרון לגלות ודור הראשון לגאולה

הוודאות בגאולה הקרובה

האמונה בביאת המשיח היא מי"ג העיקרים ומיסודות הדת. במשך כל הדורות האמינו באמונה שלימה ופיטה שלישית יבוא גם אם יתמהמה, והתקווה הייתה שמשיח יבוא במהרה, ואחכה לו בכל יום שיבוא. אך החידוש בדורנו זה הוא, מלבד האמונה הכללית בביאת המשיח, גם בטחון גמור ששמשיח בא ויתגלה בדורנו זה, ורק זמן קצר בלבד נשאר עד לגאולה.

מנין וודאות זו? זאת גילה לנו הקב"ה על ידי עבديו הנבאים, הם כ"ק אדמו"ר הררי"ץ נ"ע, וכ"ק אדמו"ר שליט"א מליבאוויטש.

והברורים בנושא זה. וברור הדבר שאלו היו נשמעים ביטויים כאלה, בדורות דעה של אדמו"ר הזקן ואדמו"ר האמצעי נ"ע, היו החסידים דאו יוצאים מכליהם. אדישותינו לגילויים עצומים אלו נובעת מתוך קהות החושים שלנו, הפוקד אותנו בימים האחרונים של הגלות, ולאאפשרים לנו לקלוט כראוי את דברי הרבי. "הקוצר רוח והעובדת קשה" האופיינם לדורנו, מונעים מأتנו לשמע

את דברי משה
שבדורנו
הכרזתו
"פקוד
פקדתי".

בחורת הנוכחת
אפשר יהיה
לראות חלק
מאותם הביטויים
והקביעה הבירה
והברורה בקשר
لتקוּפתינו
הגדולה.

נושא
בכלל,
טופס
המשיח
מקום
נכבד
בשיחותיו
של
הרבי. כמעט כל
שיחה ומאמר,
מסתים בברכה
ובאי חווים
הקשרים עם
משיח נא. עשרות
רבות של שיחות
נאמרו
קדוש
בעניין
משיח,
והודשו
בهم
נקודות
רבות
ריבוי
ושונות.
הדייבורים בנושא

לובין חזידועל תוליה

בunny

**רמלל החטביז
והגאולה השלמה**

יצא לאור בהקשר עם שנת השמונאים

לביק אדמו"ר שליט"א

ויל"ע

רשות האלי יוסף יצחק ליובאוויטש

כפר חב"ד

שנת תהא שנת גלוי מישיח

המשיח ההולכים וمتربים משנה לשנה, הכנסים בנו בהכרחה כמייה למשיח. ואנשים נשים וטף מדברים יותר וייתר אודiot המשיח, במוסדות החינוך של חב"ד ובפרט בקייטנות חב"ד, הפך נושא המשיח והגאולה כנושא המרכזי המלכד את כל הפעולות החינוכית והחוויותית.

בכתובים. متى בדור זה יבוא המשיח? בתחילה או בסופו? מאגרת קודש שלשה כ"ק אדמו"ר שליט"א בתחילה נשיאו מובן שזה תלוי בנו. אם נגמר מהר את ה"פכים קטנים" שנשארו לנו, תהיה הגאולה מיד, בתחילת התקופה, ובאם לאו, עלולה להתעכב לקראת סוף אותה תקופה. ביום מבט לאחר רואים אנו, שאכן היה עכוב, והגאולה נדחתה לסיום אותה תקופה שהחלла לפני 40-30 שנה.

תקופה ג' -
הchèlla בערך
בשנת תש"ו,
כאשר יצא הרבי
ב הכרזה "הנה
הנה משיח בא".
המושג "הנה
הוא קרוב ויכול
 להיות מיד, אך
יכול גם להיות
לאחר מספר
שנים, כי במושגי
דורות "הנה"
ו"תיכף" פירושים
שונה מאשר
פירושים בחיי
היום יומם. ולכן
אם היינו פועלים
כבדי, יכול היה
 להיות "הנה"
כפשוטו, וכאשר
לא זכינו, נמדד
"הנה" זה מספר
שנים בודדות.

תקופה ד' -
הchèlla בהכרזתו
של הרבי בשנת
תש"מ "משיח
עכשו". גם מושג
זה ביחס לצפיפות דורות, אך גם "עכשו" במושגי
דור, הרי המקסימום שלו הוא 3-2 שנים, כי מושג
"עכשו" הוא בכ"ז עכשו והדור שלנו, עליו אמר
הרבי, שהוא דור הגאולה, עומד בפני סיוםו.

העוקב אחר דברי הרבי בשנים האחרונות, בנושא המשיח והגאולה, עומד נדהם מהביטויים החדים

המלך המשיח כיצד?

משיח יהיה גואל יהודי, אדם שיהיה מנהיג גדול, ויבא מזערו של דוד המלך. לדברי הגمرا ברייתו עלתה במחשבת הבורא קודם שנברא העולם, כי הוא מהוות תכלית כוונת רבש"ע בבריאת. בגמרה ובמדרשים מצויים מאמריהם לעשרות המבאים את דברי התורה, הנביאים והכתובים על המשיח. נותרה רק השאלה איך יתגלה לעם ישראל ולעולם, האם אמן יבוא תוך כדי ניסים ונפלאות גדולות, או שבראשיתו לא יהיה אלא כלל מנהיג גדול. זמן מעט לאחר מכן יכובש את כל העולם בכחו הרוחני הגדל.

חזק השיבו על שאלה זו: "זכו - עם ענני שמיין, לא זכו - עני ורוכב על חמור". אם יזכה דור הגאולה, יבא המשיח כאילו עם ענני השמים, הינו גילת את כחו האלקי באופן שלא יותר מקום לספק כי אכן זהו הגואל האמתי והיחיד של כל האנושות. ואם לא יזכה דור, יבא עני ורוכב על החמור, ככל אדם הבא רוכב על חמור שאין איש שם לב אליו, ורק מאוחר יותר יתגלה אשר לפי גודלו ראוי היה לו במרכבה של זהב.

הרמב"ם, שעיבד את כל המשא ומתן שבגמרה לפסק הלכה, לא היה לו כМОבן, מה לומר באופן ש"זכו - עם ענני שמיין". באם יבא משיח ויגלה את כל כחו האלקי, יכירו בו הכל מיד בלי צל של פקוק. השאלה היא רק, איך ידעו ישראל כי הוא המשיח, אם יבא כבן אדם רגיל, ולא גילת מתחילה גדלות כה הרבה?

למקרה זה הסיק הרמב"ם מפירושי חז"ל את ההלכה הבאה (הלכות מלכים פ"א ה"ד):

"ואם יעמוד מלך מבית דוד הוגה בתורה ועובד במצוות כדוד אביו, כפי תורה שבכתב ושבבעל פה, ויכוף כל

ישראל לילד בה ולחזק בדקה וילחם מלחמות ה', הרי זה בחזקת שהוא משיח. אם עשה והצליח ובנה מחדש במקומו וקבע נדחי ישראל, הרי זה משיח בודאי, ויתקיים את העולם כולו לעבוד את ה' ביחיד, שנאמר: כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' ולבудו שם אחד".

הרמב"ם כפוסק, מביא הרבה סימנים ברורים, כדי שנוכל להזות בקהלות את מלך המשיח ואת סדר התגלותו. בשום מקום בספריו יד החזקה, לא מוצאים כ"כ הרבה סימנים כפי שמביא לגבי המשיח, ומצביעו שאף אחד מהפוסקים אינו חולק על פסקו של הרמב"ם, הרי ברור שכן היה וכן יקומו. הסדר בהתגלותו של המשיח יהיה: יקום איש - בשר ודם, שהוא מבית דוד והוגה בתורה כדוד אביו, (כאשר יואב היה יוצא למלחמה בראש צבאו, הילוד עוסק בתורה כ"יהודי בטלן", ואופן הלימוד היה כדי "לטהר אשה לבעה").

בתחלתה יהיה אדם זה מנהיג ישראל. ואופן עבודתו תהיה בדרכי נועם ובדרך שלום, אך מאוחר יותר יכור כל ישראל ללכת בדרכה ולחזק בדקה, כי הוא לא יתפעל מהדמוקרטיה, והכפיה תהיה כדי לקיים את "דבר ה' זו הלכה ודבר אלוקינו יקום לעד". ואח"כ ילחום מלחמות ה' לא סתם מלחמה ולא סתם כיבוש שטחים, אלא מלחמה שדבר אלוקינו יקום לעולם ודבר ה' זו הלכה, שלמות הארץ ושלמות העם. ואופן מלחמותו תהיה שינוי.

אך גם לאחר הנצחון אין זה עדין הגאולה השלימה. כי יכול להיות ח"ו שמנהיג גדול זה יביא הצלחה על עם ישראל, אך אין ישראל זוכים לגאולה השלימה. לכן ממשיך הרמב"ם: "זיבנה בית המקדש במקומו". משיח (ולא אחר) יבנה בית המקדש ויקבע נדחי ישראל ואז תהיה הגאולה השלימה. משיח יזרח תחילת הכל מנהיג היהודי גדול, והוא הוא השילוח האלקי הנאמן לתקון

קובץ זה נדף	<p>עי' הרה"ח ר' זושא שי' ריבקין לזכות כ"ק אדמורי'ר שליט"א – מלך המשיח шибואו ויגאלנו בשנה זו שנת תשמ"ג</p> <p style="text-align: right; font-size: small;">לעומת הכתובים</p>
-------------	--

אותם הסימנים, אותם מציין הרמב"ם. וכאשר אנו מתבוננים בדרךי פועלתו של כ"ק אדמור"ר שליט"א מליבאוויטש, ש"מנחם" שמו ו"צמח" שמו, והוא מזרע דוד גדול בתורת הנגלה ותורת הנסתור הלחום מלחמת עם'. דואג לכל יהודי ויהודי באשר הוא ואיננו מוותר עם שום יהודי יהיה מצבו הרוחני אשר יהיה. בפועלותיו העצומות, העקבות והבלתי מתפשרות, הביא למפהה עולמית בשטח של קירוב הלבבות. שליחיו מפוזרים בכל קצות תבל להציג את הניצוץ היהודי ולהכין את העולם לקרבת הגאולה. משך שלושים שנotta הפעולות הענפה נקעה חומת ה"קליפה" של המאה העשרים, אותה ס"א קשה ונוראה שבדורנו המתגדרת בכל מהותה לנואלה ובמערכה זו הטילה את כובד משקלה. הרבי זועז חומה זו, ומclin את העולם לקרבת הגאולה העומדת להתבצע מיד, נao.

כ"ק אדמור"ר שליט"א שהוא משיח ה', איןנו נבחר על ידי העם, לא על ידי קביעתם מקבל הוא את המינוי הנכבד. הרבי נבחר על ידי הקב"ה כמשיח ונואל העם, כשם ששמה ריבינו נבחר על ידי הקב"ה כמושיעם של ישראל. הרבי - המשיח אינו זקוק להסכמה כלשהי של אדם בשר ודם לתקפידו הנוכחי. הסכמתם או אי הסכמתם אינו מעלה ואני מורייד לגבי משיח. אך היהת והגאולה הנוכחיית תהיה באופן של ו"אתם תלוקטו אחד אחד" ואף היהודי לא ישאר בגלות, ולכן כ"ק אדמור"ר שליט"א - מלך המשיח, שהוא אהוב ישראל והוא מוסר את נפשו בפ"מ עבר כל יהודי ויהודי, גם כזו אשר רק בשם ישראל יכונה, רוצה למשוך את כולם בדרכי נעם ובהסד וرحمאים רבים. ומכאן גם הפניה אל כל אחד ואחת ברגעים האחוריים של הגלות.

ובקרוב ממש יתגלה כ"ק אדמור"ר שליט"א - המלך המשיח בכל פארו והדרו "וישכיל וירום ונשא מאד" עד שהפוך את כל העולם כולו לעבדו שכם אחד והיתה לה' המלוכה".

קובץ חידושים תורה בענייני המלך המשיח והגאולה השלמה, כפר חב"ד, תשמ"ג

ניתן לשלווח טורים, רשומים,
סיפוריים וענינים בקשר להרב
גינזבורג שישובו בגליון הבא

את העולם כולם, שיצליה להשיב את ישראל על כנס הארץ ישראל, לבנות את בית המקדש ולעשות את ארץ ישראל, התורה ובית המקדש למרכז הרוח והאמונה לכל עמי העולם בלי יוצא מן הכלל, ומוכן מאליו שסוף כל סוף לא יקום הדבר בלבד ניסים ונפלאות.

מי הוא מלך המשיח?

כאמור, מכרייז הרבי השם והערב כי דור זה הוא דור הגאולה. ולפיכך עליינו לקיים את פס"ד הרמב"ם שהרבי הזכיר ברבים عشرות פעמים, ולחפש אדם מנהיג שהוא מבית דוד ועובד בחורה כדוד אביו, לפי כל הסימנים שהרבי מזכיר בשיחה. וכאשר יעצור הש"ת שנמצא את האדם המתאים, אזי יש לבדוק בו ובדרךו ולהשמע להוראותיו כדי להביא להtaglotו המהירה בהתאם וברחמים.

מי הוא באמת אותו אדם?

בערב מתן תורה (בשלשת ימי ההגבלה) הבטיח הקב"ה למשה "וגם בך יאמין לעולם". אדמור"ר הזקן נ"ע מביא את פירושו של האבן עוזרא, לכארה מה החידוש בהבטחה "וגם בך יאמין לעולם" לאחר שתכתוב לפני כן "ויאמין בה' ובמשה עבדו". הרי הייתה להם אמונה במשה ולשם מה הבטחה החדשה. כ"ק אדמור"ר הזקן מסביר ש"ויאמין בה' ובמשה עבדו" - פירושו שהאמינו בעקרון עניין הנבואה ושקיים רבי והואنبي, אך לא כולם האמינו בהכרח כי משה הוא האיש וההוא הנביא. החידוש שנטה חדש בעת מתן תורה הוא שגם בך איש משה יאמין. והאמונה באיש זה שהוא הואنبي. דבר זה נתה חדש בעת ההכנה למatan תורה. וזהו הבטחה "וגם בך יאמין לעולם".

כאשר נמצאים אנו בערב הגאולה, דקות ספורות לפני הגאולה, לא מספיקה האמונה הכללית שמשיח בוא יבוא, אלא חיבטים לדעת גם מי הוא המשיח, וכפס"ד הרמב"ם הנ"ל.

אל אחד מגודלי אדמור"רי פולין בא חסיד וטען, כיצד איןנו מוחה על כך שאומרים שהרבי מליבאוויטש הוא משיח. ענהותו רב לחסיד: הנה נתבונן. אנו הרי מאמינים שהמשיח יבוא בכל יום, אך אנו אומרים ב"יג העיקרים. אם כן הרוי משיח נמצא עתה בגוף גשמי, כי אם הוא לא קיים, הרוי איננו יכול לבוא היום. אתה, פנה הרב לחסידו, יודע היטב שאיןך משיח, ואני יודע בעצמי שאינני משיח, ומישהו הרוי חייב להיות משיח, אז מה חשוב לך שהרבי מליבאוויטש הוא המשיח. האם יש לך להציג מישחו יותר טוב ממנו?

המשיח נמצא בינוינו, ועלינו לחפש אדם שיש בו את

רְאֵה זֶה חַדְשָׁה

ישיבת תומכי תמימים ליוואוועיטש ראשון לציון

אייר ה'תשע"ט

קובץ מפרשים

חברת שלישית

זמן קיז

שם התלמיד: -----

שי אדוננו מורהנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

יצא לאור עולמך!

חובץ מפושטים

חוברת ג' - זמן קיז

חובה לলומדי פוק נל שעה

ראשי ישיבות, ר"מים,

משיבים, ולמידים

- מבית היוצר של תורת"ל רاسل"צ -

להשיג בהמייל דמערכות החיל, בישיבה, ואצל הנציג בזאת.

יהי אדוננו מורהנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

בשורה טובה לrome"ם וללומדים

'קובץ מפרשים' של ישיבתנו תות"ל ראשון לצוין התקבל בברכה בכל הישיבות ומהויה כלי עזר לדמי"ם בהכנות השיעורים, לתלמידים בהבנת הדברים ובכלל לכל מעין, לקראת התחלת 'זמן' הבא علينا לטובה שנת ה'תש"פ בכוונתינו להרחיב ולהעמיק את הפרויקט ולהופכו לנכס צאן ברזל לכל דורש.

אנו פותחים את הדربן 'ונגלה כבוד הוי' כבר מעכשיו להתחילה לעבוד במשותף על הסוגיות במסכת קידושין, קר שבפתחית זמן 'אלול' הקרוב, יתאפשר להוציא לאור מיד קובץ מהודר שיקיף את כלל הסוגיות באופן عمוק, מובן ונגיש.

המטרה לקרב את לימוד המפרשים לכל רמות התלמידים ולהתת להם 'בית יד' לצולל לעומק הסוגיה גם בכוחות עצם.

פרויקט מהפכני כזה>Dורש את השתתפות כולם. ולכן תנתן הרשות לכל ר"מ או ר"י שיבקש להיות חלק מפרויקט

'קובץ מפרשים' השלם על מסכת קידושין

במייל Nigle8@gmail.com

בדրיב זה כדי לעלות סיכומים, דוגמאות ל מבחנים, עיונים, ביאורים ושאלות
כך שעל ידי איש את רעהו יעוזרו נוכל בכוחות משותפים לברך על הפרויקט
הגדל הזה לנחת רוח כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

יחי אדוןנו מודנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

עצם הדבר או רק על תואר הדבר וכו'. לעניין זה השלכות רבות במאד. הפעם נביא את עיקרי הדברים ונרחיב בהם בהמשך. המדור הנוכחי ע"י הרב שמעון שי' ויצחנ达尔 – רה"י, הרב יוסף יצחק שי' רוז – ר"מ שעור א' לעינא, הרב חיים שי' טל – נו"ן לעינא. בשיתוף פלפול התלמידים – הת' מנחם מענדל שי' וויס.

חומר וצורה בחמצ (הקדמה)

ג. מצד מצוות האדם להשבית את החמצ – בשורש המושג 'תשביתו' – לקטוי שיחות חלק ז' בחוקות(א). מתווך נקודות אלו מסתעפות عشرות(!) נפק"מ הלכתיות. חלקים הadol נסמן בהערות ללקו"ש, וחלקים התגלו על ידי תלמיד ותיק' בלמעלה מהאה חמישים הערות שנכתבו במרוצת השנים בנושא זה. הנושאים הנידונים בקבצי הערות במרוצת השנים, נחלקו באופן כללי לארבע מחלקות כלליות:

א. הסברה. כלומר הבנת המושגים בצורה הנכונה של 'חומר', 'צורה', 'עצם', 'תואר'. משום שבמושגים אלו עצם מוצאים אנו חילוקים מהותיים בקרוב גдолוי החוקרים הראשונים שככתבו מושגים אלו בכמה פנים. הסברת המושגים נוגעת מעד להבנת השיחות ובעיקר להשלכות ההלכתיות (ראוי לעין מבוא שכתב הרב משה שלמה כשר לספר צפנת פענה על התורה' וכן בספר הנפלא צפנת פענה במשנת הרבי' (בהוצאת ועד להפצת שיחות) – ערך 'חומר וצורה').

ב. שקל ואטריא בהנחות היסוד של השיחות. במצו"נ מניח כי-solid שנקודת קירה זו נובעת ממחלוקת התנאים – רב יهודה וחכמים באופן ביטול החמצ – שריפה או גם מפרר וזורה לרווח. אולם בהשלכות ההלכתיות המשיכות את החקירה זו, מוצאים אנו נפק"מ בדעתות שסוברות להיפך מר"י ועכ"ז סוברות כמווהו בחקירה – שהאיסור על החומר, או להיפך.

ג. הבאת דוגמאות נוספות שעל פיהם מיושבות שיחות מסוימות ראשוניות בכל מהלכי הסוגיות. כלומר בשיחות מובאות כעשרה נפק"מ והשלכות בהערות הוסיף דוגמאות רבות (רק כדוגמא באחד מקבציו הערות כתוב אחד התמיימים מערכת לפיה כחמשה עשר סוגיות בפרק הראשון בפסחים הקשורות למחלוקת קירה זו ורחביב בכל הפרטים שבדבר).

ד. דיווקים בהבנת השיחות עצמן ובמהלכם ואופן ההסברה בין ליקוט אחד למשנהו שיש בהם שינויים

הננו מגישים בזאת את מדור 'אוֹצָרוֹת' חלק טז. המדור הפעם יחולק לשני חלקים – הקדמה ונקודות הדברים ובמודר הבא נערוך, בעז"ה, לפחות מחלוקת נכבד מהפלפולים שנכתבו במרוצת השנים על נקודת זו.

הנושא הוא אחד העיקריים בתורתו כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בדיני חמץ והוא החקירה האם איסור חמץ חלק על

בתורתו כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א רוחת חקיית יסוד בהסבירת והגדרת איסור חמץ ומצוות ביערוו. האם האיסור הוא על עצם הדבר או על תוארו, במיללים אחרים האם האיסור הוא בחומר הדבר או רק בצורתו, ובאופן נוספת נוסף האם האיסור הוא בהחפצא של הדבר או רק לגברא, ובעוד אופן נוסף האם האיסור זהו מדיני זמן הפסקה, או שבזמן הפסקה מתגלה האיסור העצמי של חמץ מצד עצמו.

חקירות אלו מקורם טהור בתורת ה'צפנת פענה' להגןון הרוגטשובי, אלא שכמו בכל מקום בתורתו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מקבלים הדברים פנים חדשות באורך, רוחב ועומק.

סוגיית 'חומר וצורה' נחשבת גם כסוגיא חסידית המגדירה את מציאות כל העצמים שבעולם ושל האדם. במבוא שכתב הרמ"מ כשר לספרו 'מפענה צפנות' מקשר כל דין זה לעולם המחשבה החסידית והקבלית שבעל ה'צפנת פענה' היה אמון עליון. והרי לנו שהחקירה זו קשורה ליסود של חיבור נגלה וחסידות, שזה מעיקר תורה הלקוטי שיחות' וחידוש תורה של משיח.

שלשה ליקוטים יצאו לאור סבב חקירה זו בחמצ, והם נוגעים בשלוש נקודות:

א. מצד גדר מהות החמצ' לכשעצמו – האם הוא מושג של עצם או רק של תואר וצורה (ליקוטי שיחות חלק טז וארא(ה) – שם זהה השתלשל מגדל טומאת מצרים עד כמה חדרה למציאות העולם).

ב. מצד דיני איסור חמץ – האם זה איסור המכיל חיובים על עצם הדבר או רק על צורתו. בנקודת זה יש כמה פרטיים: האם זה דין במצבות היום של חג הפסקה, או דין כלילי שرك מתקלה בפסח. וכן במא מתחbeta האיסור – באכילה, הנאה, המביאה לידי אכילה או הנאה עצמית, וכן 'בליראה' – לקטוי שיחות חלק טז בא – יוד שבט.

מאד בקבצים. ההערכה משייכת את המחלוקת בגדיר 'ביטול' חמץ האם הוא מצד 'ביטול לב' (דעת רש"י), או מדין הפקר (דעת תוס') - לחקירה האם האיסור והחייב על האדם הוא על העצם, 'חומר', או רק על 'הצורה' וה'תוואר'.

הת' מנחים מענדל שי' דונין – ש"ז

לכואורה אפשר לומר שאבוי שאמור 'למפרע הוא גובה' – סובר שעבוד זה קניין שברגע ההלוואה יש לך צד בדבר עצמו, משא"כ הרבה שאומר מכאן ולהבא סובר שעבוד זה התחייבות שברגע שלא שילמת אתה מתחייב.

אבל אליבא דעתך נראה לומר שגם באופן ההסברה שעבוד הוא קניין יאמר הרבה רק מכאן ולהבא על דרך קניין על תנאי שבקנין על חנאי יש לנו חוקירה האם יתפוס משעת הקניין או משעת התנאי (כפי שחקר בזה ב'קובץ שיעורים' כתובות ח"ב).

ובזה היא המחלוקת שלנו.

עוד יש לומר דاتفاق באופן ההסברה של התחייבות תהיה מחלוקת האם כ שיש התחייבות להחזיר את כסף ההלוואה שעל ידי התחייבות זו, יש התחייבות נספתה שבאים לא יחזיר ישלם משdotio. האם התחייבות לשלם משdotio, מתחילה רק לאחר שלא שילם במעותיו או שהוא משתמש תחילתה על דרך שעבודה דר' נתן לפיק ווימתק שככל מהלך הגمرا להבין סברות המחלוקת באופן זה.

והנה בתורתו של הרבי מלך המשיח שליט"א מוצאים אנו שיש התייחסות לסוגיה זו בקצרה והוא בלקוטי שיחות חלק יט חג הסוכות א' שם דן בגדרו 'לך' בהבדל בין 'לך' של ד' מיננים שם מוכראים 'לך' בשלימות, 'ולך' בסוכה שם יוצאים גם ב'כשלך' ולכן מותר סוכה שאולה. אולם סוכה בראשות הרבנים אינה כושאלה והיא גם לא 'כשלך', אבל אינה גזולה, עיי"ש וקשר כל זאת הרבי שליט"א בהערה 11 לסוגיותנו לענין גדר חמץ של משוכן לדין לא יראה לך ("בגדר של לך" ישנים כמה חילוקים... סוגיא משוכן בנוגע ללא יראה לך"). ואולי י"ל כי על פי כל המבואר לעיל הרי החוקה בגדר שיעבוד נכסים שייכת גם לסוגיות לך' עד כמה הדבר נחוץ כילך.

בסוגנון ההסברה והנפק"מ ההלכתיות.

בחוברת 'אוצרות' שי"ל מתוך כל מדוריו ה'אוצרות' ב'החייל' (ניסן ה'תשע"ט), נידונה כבר חוקה זו בפניהם רבות, ובעיקר בסוגיית 'איסורי הנאה' שהיא ההשלכה הראשונה מסווגית 'חומר וצורה בחמצ' (פרקם ב' – ז'). במדור הבא עוסק בנושא אחד והוא העלה 41 בלקו"ש חטו בא – יוד שבט שנידונה רבות

א ווארט אין גלאה

גדר שעבוד משוכן

איתא בgem' : "אבוי שאמור 'למפרע הוא גובה' הרבה אמר למפרע הוא גובה", רש"י על אתר כתוב במה מדובר ב"שיעור לו נCSIו שם לא יפרע עד יומ פלוני גבה מנכסי".

ה"פני יהושע" מסביר את רש"י, מה שרש"י כותב על מחלוקת של אבוי ורבא זה האם שיעבודה DAORIYITA או דרבנן. אבוי שאמור 'למפרע הוא גובה' סובר שהDAORIYITA שמלכת הילה זה היה של המלווה שהتورה שמה אותה אצלו. משא"כ הרבה מכאן ולהבא הוא גובה, הוא סובר שהזה דרבנן מדוע? כי כל עניין השעבוד הוא שיגיע זמן הפירעון ולא יפרע למלווה אז כדי שלא תנעל דלת בפני לוין אז זה משתמש וזה אומרת מעכשו, ולאחר כך פורץ שא"א לומר זאת כיון שמצוינו בגיטין שיש מחלוקת בין אבוי לרבעה בדיקת הפורק מהדעתות שלנו זאת אומרת שאבוי סובר שהזה דרבנן ורבא DAORIYITA.

לכן מבאר הפני יהושע שלכן מסביר רש"י מדגיש שעבוד לו נCSIו, יש פה מקרה מיוחד שעבוד לו נCSIו בפיו בפירוש, ועל זה המחלוקת האם גם בפירוש שאמור לו שעבוד יש למפרע או מכאן ולהבא.

כדי להבין זאת צריך להזכיר מהם סברת המחלוקת ובהקדם נוספה: מהו עניינו של שעבוד בכלל? שעבוד עצמו מוסבר בשני אופנים:

א. התחייבות [ובלשון הרגיל]: זה דין החל על הגברא] שהלוואה לוקחת אחריות להחזיר את ההלוואה או ממנו או משdotio ובדקוט יש לומר שהתחייבות גופא יש ב' אופנים: שם לא לקחתי ממנו הרាសון אני לוקח משdotio השני או שמלכת הילה כל נCSIו שוים לגביה. ב. קניין [היאנו זה החל בלתי נפרד ממערכת סוגيتها קניינים החלים על הדבר עצמו - חפצא]. ברגע ההלוואה יש למלווה חלק בשדה עצמו ולא רק שהלוואה מתחייב על כן.

המחנה

/ סיפורי של 'פָּמִים'

של אותו חיוך מעולף עלתה לרגע על פניו.

אך מיד הבין דובי כי נעשה כאן טעות נוראה. איזו מין עווית לא רצונית השתלטה לרגע עליו, פניו התעוותו כמוadam שהגעה אליו מכח בפתאומיות... -

אין ספור מהשבות רצוי במוחו בשניה אחת ממש... כן... גם באותו ערב ראש השנה של התאונה, ויסס המכולתניק הודייע לו זאת בפתח המקוות. ממש כאן, על מקה שלו - - -

לרגע הוא חשק את שפטיו בכוח איתנים, ובפועל ממש נשך את שפטיו, אך גופו הכריע אותו. המגבת נשטטה מידו ארצה, מבלי כל מיליה גופו החל לרעוד. בפועל ממש. הוא ניסה לכוסות בידיו את פניו, אך קול בכி שבור ומרוסק החל להתרפרץ ממנו... .

הוא תפס בשתי ידייו את מרזב מי הגשמיים ליד הכניסה ו... החל לצרוח-בכפי בלתי נשלט בלי קול.

"ד... ב.... י... ר... ד... ב... י... ר...".

מוחו של דובי החל לפעול במידי, "אסור שהתחמיים יראו זאת... צרייך לפנות אותו מכאן... עכשו זמן קימה... רוץ תקרה לר' זעליג... שיבוא הרגע להרגיע את הראש ישיבה... תקרה לויסס המכולתnick שיביא את הצד של הצלה... הוא עומד להתעלף...".

אך את הנעשה אין להסביר, מוכי תדמה עמדו שם אלכם לנסקי, יוסי זר ויונקי הניג... .

הכפי של ר' יודל המשיך... .

כאילו כל צרות כלל ישראל על כתפיו... מחשבות מדכאות ומלבלות שונות ומשונות רצוי במוחם הצעיר של התמיימים, חזץ מיענקין הניג שכמו הנהן לראות את העוצמה הרוחנית של הראש-ישיבה שלו כמו בסיפורים... "הוא בוכה על גזירת

פרק נ"ג

/ חוזר ונינוער

"זו הייתה הלשנה, בטוח. איך הם בדיקו ידעו בדבריה היה בבית בכרמים? בשנים האחרונות בקשרי הוא היה שם, ובבדיקה עכשו...?". הוא כחכח בגרונו מצידיות של קימת-בוקר ועננה "קונספירטור היהת וכך נשארת. אתה באמות חושב של' יהודה'לה הולך-רכיל' איכפת מזה, ואין לו מה לעשות רק להלשין על דבר נגבי? יש לו בעיות אישיות ממש... זה כנראה נהלה שגרתי של צה"ל... ואם הלשנה אויל דוקא חגי מכרמים הלשין? השורה התחתונה דבר נגבי בצבא... דבר...".

יום חמישי.

שש וחצי בבוקר ביציאה מהמקווה בעיבול.

דובי המדריך לייבוש קופרמן ודויידי סגל שהוא עיר מהלילה, מדברים-מתוכחים האם זו הלשנה, האם דבר מיוזמתו התבבל והחליט בהשפעת חגי להתגיים או זהה 'סתם מקרה'. איש מהם לא שם לב לדמותו של ר' יודל שכבר נעמדה לידם בעיצומו של ויכוח. ברגע שדובי המדריך הבחן בו, הוא תפס את דובי סgal בידו, והשתתקו. הוא ידע שלא מודיעים בשורה כזו לראש הישיבה על הבוקר בכנסה למוקה, אך ר' יודל רק שמע מרחוק את המונח 'דבר' ומיד שאל "מה שלום דבר? כבר הסתיימה השבעה, איפה הוא...".

לייבוש ודובי המדריך שתקו, אך דויידי סgal בלי למצויץ ענה ביוירה מטופשת:

"מה פירוש איפה דבר? הרבה לא יודע? הוא התגיים לצבא"! - - -

לרגע דובי חשב שטעה, הייתה שם שנייה אחת שר' יודל לא הגיב מאמם, אפילו איזו תנועה לא רצונית

נפגשו. "כון, אכן תורה מגינה ומצילה בפועל ממש" הרהר ר' זעליג על דבריו ר' יודל בישיבת צוות האחורה, אך דובי המדריך כבר היה עסוק בפינווי הבוחרים לזאל לקרה חסידות בוקר..."

*

כאשר ראש הישיבה עלה לביתו, השעה הייתה כבר אחרי שבע. בדרך כלל ביום כתיקונם ביום חמישי ר' יודל מתכוון לשחרית, פעמים בלימוד משותף עם ר' זלמן ופעמים בלבד, לאחר מכן הוא מתחפל ומתחליל להchein את השיעור-כללי. הכנסה השיעור כללי היא מלאכה בפני עצמה, כאשר נשאל פעם ר' יודל על ידי רועי יצחקוב מדווקה לoked כל כך הרבה זמן הכנסה השיעור הרי לראש הישיבה יש מהברות ובhem הרבה סוגים של שיעורים מהשנים

שקדמו, השיב ר' יודל כדרכו

"ענין אמירת שיעור הוא

העברת מסורת התורה

מדור לדור, שהרי

אפשר לכואורה שככל תלמיד יקרא בלבד שיעורים בספרים, אלא זה צריך להיות דיקא 'תורה שבعل-' פה' איש מפי איש,

אם אני רק מצטט

מהזיכרין, הרי יצא בשונה

זו התלמידים ש居שבים בשיעור

לא יקבלו 'מנני', אלא מדיקלום

מהמחברת, ולכן אני כל שנה צריך מחדש לחזור את כל העניין וההkontשיה שנשאלת תהיה קשה לישוב השנה מחדש. לכן צריך ללמד את כל הסוגיה מחדש לגמרי...".

אבל הפעם כשעלה לביתו הוא עמד מול ארון הספרים, הבית בתמונהו של הרבי מלך המשיח שליט"א, התבונן בה. התמונה מנ"ג על המרפסת... במוחו רצו אלף רגעים - חיוכים, שיחות, מאמרים, חלוקות, יהודיות ו... נ"ג על המרפסת... דוקא אז כאשר היה נדמה כי... דוקא אז התגללה מבוע חדש של כוחות. הוא נזכר בתהווועות מייסרת שהיתה בקי"ץ תשנ"ב, שבה ישבו כמה משפיעים ממנטריאל ובינו לבין המצב החמור שאין לו אח ורע 'מיום תחילת החסידות ממש! האلطער רבי היה במסר כמה עשרות ימים, הפראיירדייקער רבי היה במסר כחודש ימים, אבל כאן? קייז שלם?!!

כליה קייז ועדין לא נושאנו!

אחד החסידים שישב שם, לא היה מן המשפיעים וגם לא היה מי יודע מה מן השפויים בדיקות, אך

הגיטס" הרהר מomin מחשבה רציונלית-קרירה... "זה ממש... זה רק ממש...", הרהר בעל-כרחו ליבוש קופרמן..."

"ר' יודל... ר' יודל... בוא נעלם הביתה... זה לא בריא לתמיימים לראות זאת... מה הרעב רוצה עכשו... הרעב רוצה שננטפל בזוה... אפשר להוציא אותו...". ר' יודל הביט לרגע בר' זעליג ואמר בקול חלש "נסארנו בעלי כלום" - - -

ר' זעליג השתוים. הוא תמיד הבין שיש כאן משהו אפלו רוחני מעבר לרגל. בעצם בגלוי כמעט לא ראו את דבריו משוחח עם ר' יודל. בעצם גם את השיעורים הכלליים של ר' יודל הוא לא בדיק הבין. בסדרי נגלה הוא ישב רק כי 'כך המלך אמר לראובן דונין שבלי נגלה אי'

אפשר להיות של הרבי, דומה כי דברי מעולם לא עלה לביתו

של ראש הישיבה, הקשר

ביניהם היה יותר אופן

נפשי. מפעם לפעם הם

החליפו מיללים בזאל,

או בעת התועדות, אך

אצל ר' יודל כל קשר

הוא רוחני בלבד.

דובי היה אובד עצות.

יותר ויוטר בחורים עמדו

שם. בכיו של ר' יודל כבר

דעך, אך הוא עדין היה מסוחרר.

לפתח מtopic המעגל הקטן שעמד סביב, התקדם לו רועי יצחקוב והתקרב לראש הישיבה. "מה הוא בדיק מחפש כאן" הרהר בкусם דובי המדריך... אך רועי ניגש מomin הכנעה-מקובעת ואמר "היום זה השיעור כללי... יש מראי מקומות לשיעור?".

"מטומטם! כל השכל שלו זה 'שכל הנקנה' בלבד. אין לו טיפת אינטלקנציה רגשית... עכשו בדיק הוא שואל זאת?..." הרהר דובי בкус.

אך לפתע, בלי כל הכנה. ר' יודל סובב פניו, הבית מבוכחה בסובבים, הבית ברועי והחיורון האיים בפניו התערכב בסומק קל, ובΚού צלול ענה "כן... כן... בוודאי יש שיעור כללי... הנושא הוא 'חזר וניעור' בתعروבות... שילמדו שלחן ערוץ סימן... שילמדו... יש הערה בלקוטי שיחות חלק כבקדושים... יש הריכבה שכילת והרכבה מזגית, ההבדל מתי חזר וניעור... שילמדו מפענה צפונות פרק א...".

בת אחת מבטיהם של ר' זעליג ודובי המדריך

בשש השעות האחרונות הנושא הבלתי בזאל היה תפיסטו של דבר נגבי לצבע. עשרות גרסאות עלו וירדו. יש שטענו שדבר בכלל ברוח מהחולון כשמע את דפיקות המשטרה והתחבא בביתו של חגי ומماז הוא מסתתר היכן שהוא ולא זו בלבד אלא הוא אף הצליח לשכנע את חגי בצדקת הדריך ואף חגי אף הוא בדרך לעזוב את הצבא ולהקדים כל שעותיו ללימוד תורה, יש שהסבירו שאכן תפסו אותו וחגי דווקא היה זה שהלשן עליו אך הוא עתיד להשתחרר. לדבריהם הם יודעים בוודאות גמורה מתוך עדויות של כל המעורבים בפרשה כי בשש השעות לאחרות ר' יודל היה בקשר רציף עם עסקנים מ'העדה החרדית' במטרה לשחרר את דבר שנקלע בטעות לכלא הצבאי... ויש כמובן עמוק בפנים צהלו. כן דבר נשבר והתגיים מרצוץ

"תמיד ידעתי שהוא אצלו לא כשרה. כל קיצוניות סופה להתפוצץ. ר' זעליג תמיד צדק וגם הפעם הוא צודק! וראש הישיבה?... ראש

הישיבה נקשר אליו וgeshit, ובכלל כוונתו היו טובות ור' יודל רצה לסייע לו לעלות על דרך המלך ולכך עזר לו, אך ר' זעליג שוב צודק!".

כן זה היה לייבוש קופרמן. הוא לא רצה לחשב כך. הוא רצה לזנוח את סגנון החשיבה העילתי-קבועני הזה, אך מה לעשות, נראה, הרהר לעצמו בכאב, הוא קורץ מוחומר אחר. "מאותם חומרים בריאים ויצוקים שודיעים לאוזן בין הקצוות", כן, "כמו שאמא אומרת".

רק אחד כבר לא היה שותף לכל השיח הזה - ראש הישיבה בעצמו. ר' יודל חזר לעולם שכלו אלוקות והשיעור בעניין 'חזר וניעור' כבר עמד בקצת לשונו. כולם היו בטוחים שהוא בשיעור יעסוק בסוגיית דבר נגבי, אך כמה שליבוש התאם לנסות להבין משחו - הוא לא הצליח. "אתה לא מבין מה זה יהודי שכלו תורה" לחש יענקני הניג ללייבוש תוך כדי להט השיעור, "אין לך את המושגים בכלל. גדلت על פסיכולוגיה ועל בעלבתיות רק של גזע וקהילתיות. ראש הישיבה עשר דרגות מעל האנשים שאתה מכיר". ליבוש התאדים, "מי זה הפולישער שמטיף לי, יום בהיר הוא בכלל יעזוב את חב"ד ויתחנן עם איזו בת דודה מהמשפחה שלו ותמיד יגיד 'אני יודע

הוא לא פסק מלומר "מדארכ' לערנען דעת טו"ב שבלקוטי שיחות בפרשת שמיני שם מבואר כל העניין... הרי כי א"ר הוא תוכאה מהדפסת המשך תער"ב החדש! [הערת מערכת החיל': בחורף תשנ"ב הדפסה מערכת 'אוצר החסידים' את המשך תער"ב מהدورה חדשה לאור הוראת כ"ק אדמור" ר מלך המשיח שליט"א. על ייחודיותה של מהدورה זו כתוב הר"ש שי' קרואו בסיום חלק השלישי של המשך וראה גם מבוא ל'MASTER צפונוטיק'!] הרבעע מסר נפשו על הדפסת התער"ב מהدورה חדשה מהכתי"ק! ושם היסود של הליקוט בטור"ב שבלקוטו"ש פרשת שמיני!".

בשעהו ר' יודל לא התבונן בדבריו, עתה הוא החליט שצריך ללמד זאת. הוא ניגש לארון הספרים, הוציא לאור את כל המהדורות שלCRC יז לקוטי שיחות, את מאמר 'ונחה תשכ"ה' המוגה והבלתי מוגה ואת המשך תער"ב הzn מהדורתו של שנת תשל"ז והן את מהדורות תשנ"ב והחל להגות בהם.

"הרי זה המאמרים של ניסן תרע"ה
- ההמשכים של ע"ב שנאמרו בסמכות ובקשר לבר-מצווה של מלך המשיח! ובשנת היובל לאמירת המאמרים האלו חזר עליהם הרב שלית"א בניסן תשכ"ה, וגילה עוד גילויים נעלים בויה! דווקא אז בתקופת הבר-מצווה, הרב נ"ע גיליה כיצד החושך עצמו מair. אז התחלת להתגלות העבודה שהתחזון-תחיזון ביוטר מתחילה לגלוות אור הו!"

דפיקות בדלת.

ר' יודל הביט לשעון ונבהל. השעה כמעט 1 בצהרים! שש שעות ר' יודל עומד-יושב ומעיין כל יכול ב'חושך עצמו יair! פניו היו לוהטות באור יקרות. כן, הכל אלוקות. כפשוטו ממש!

רוועי יצחקוב עמד בפתח הסלון.

הוא הביט על השולחן העמוס בספרים והיה בטוח שרראש הישיבה עוסק בשיעור-כללי, אך כשהתקרב תמה בקול "עומד להיות היום שיעור בחסידות...?". ר' יודל הביט בו ופלט בחצי פה 'זה לא בשליל השיעור, זו מוכנות הנשמה... פשוט בשביל להיות!... השיעור כללី כבר יתחל'..."

באחד בדיקות ר' יודל הופיע בשערי הישיבה. הזאל היה מלא.

ceilom yonab zotun
שאמא אומרת.

שם ערש הולדתו של 'החיל', שם נזקה הבנייתו ועוצבה דמותו, במזגה של נפשות ומרכיבי אישיות. שם, בזאל של תומכי תמימים ראשון לציון.

מקוציא חומר. מבשר ודם. מהם נוצר ועוצב. מן העפר - מתוך לבתי הנפש ושוחות העצבות אותן חווה כל חמים, מהול בימים - תענוגים של העולם, של גיל הנערות, וגם של אלוקות ושל הישויות, מנת חלקם של אי אילו מהתמים. מן האש - ממלחמת ההשדות, מכעסיו החיכוכים, מלחת הגאותה והאגן המסרב להעלם, ומתקיפות של גאות-יחידה חסידית. ומן הרוח - מנינשווי החסידי'ש דברים בטלים', מהתרכבות יולדותית פנימית, וכנגד תהומות של ריקנות ותמהון לבב.

זה ויכולת של תוהו ותיקון, התכחות מסועפת בלתי נגמרה של רצוא ושוב, של כמיהה ושל החישבות, של צורה וחומר, של איות ודמות, של שכל ומידות, של הגיון ורגשות, של אמונה ודרכי הטבע. כשהוא קם זה נופל ולאום מלאום יאמץ.

מכל אלו, קם הגולם הזה, קרם עור וגידים ונפה נשמה באפו שלו עצמו, והוליך את רגלו. ניקוז את עוצמות נפשו האלוקית ואת רוב התבאות של נפשו הבהמית והפנה אותם במיקוד 'שיר אל' בעבודת העבודות, קבלת פני משיח צדקנו. יוצר ברצונו או שלא ברצונו דמות תמהונית-סגנית המתחפתה לה לאייה לדמות התמים האולטימטיבי - המצו תמיד בעיצומה של עבודה עצמית וככלית.

*

האנסניה לדברים אף היא בכור-היתוך של עופרת על הניר בಗליון 'החיל', היוצא לאור ומאריך תמיידין בסדרן (עד כתיבת השורות האIRO את אור העלם כ"ז גליונות) ללא צלצולי כוחנות, ללא תויות (יארליךיות, בלשון יומן המאסר), או בלשון העולם הכהוני - 'יוצא לאור ללא מטרות רוח'. גיבור הסיפור כמו אקסנייתו חותרים ונלחמים אל היעד הנכוף.

מי בסוף ינצח?
המלך ינצח.

ታctrפו אליו למסע הזה, אל עמקי נפשו של דבר, ומונפשו, אל נפשנו שלנו. חיילים אנחנו.

של המלך - -
חי המלך!

תורת חב"ד... אך הוא התפקיד ושתק. "אולי בכל זאת יש שהוא בדבריו של יענקין הניג? בכל זאת גדלתי שנה וחצי עם דבריך, יש בו משהו שלאמת. לא! לא! יותר אני לא יתפתח! ר' זעליג צודק! ואפילו דובי המדריך צודק! קיצוניות זו סכנה! דבריך נגביה הוכיחה זאת! בזאת הסתיימה פרשיות דבריך נגביה בחיים!" - -

הוא לא הצליח להתרכו כבר בשיעור, למרות שנייה. הרמז היחיד שאולי מצא בכל השיעור העמוק לפרשיות דבריך נגביה הייתה הכוורת ששוב ושוב חוזה באופנים שונים:

"דבר בטוח שהוא 'חוור וניעור' כי אין כאן התעצומות והרכבה מזגית, רק הרכבה שכנית [הערת המערכת החיליל]: דהיינו דברים הקרובים זלי'ז, מלשון שכן של האיסור עם ההיתר, כלשון הרוגוטשובער, לכן בפסח בו 'שם חמץ' הוא בעצם כמו שਮובן הרי החמצ 'חוור וניעור', ואולי בעצם כמו שמדובר מלוקוטי שיחות חלק טז וארא, גם בקדושה כך הדבר. עם ישראל היה 'חוור וניעור' למרות שהיא בתרבות בין העמים. כן זה חלק מאין עוד מלבדו' שהיהודים הוא תמיד 'חוור וניעור'..."

ליידיעת הקוראים וההוגנים: לצערנו המשך הדברים לא הגיע לידינו. בಗליון הבא יפתח בעז"ה סיפור חדש: 'הלמדן'.

אפילוג / רישומי עופרת

דמדומים של טרום-שחור, הוזל ריק, בקבוקים מעוכים של סודה על השולחן המבולגן, שייריسلطים שקרמו פניהם, שברי קרכרים ושאריות בקבוקי 'משקה'. כמעט ולא נותרו בחורדים, אחד ראשו שמוט על השולחן, כל נסיוון להעירו יعلا בתהו, שני שרוע על כסאות, והשלישי עומד דומם אצל עמוד החzon, מתבונן בקריאת שמע.

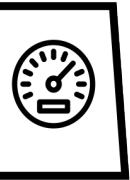
לחוששים קלים מפירמים את הדממה, רבה השתיקה על המיללים, זעיר פה זעיר שם, מחשבות ואותיות, הגיגים משותפים והדמיוון גובר על ההגיוון. ניתוחים לעומק ונסיוונות להגדיר, מי מה, כמה ולמה, מהיכן ולאן. "העיקר התקשות", "העיקר משיח שליט"א, "העיקר חב"ד", "העיקר לא להגדיר את העיקר"

שיותות של אחרי הפארברינגען, בזמן הבלעדי בו לילה נשק לשחר, בזמן בו ציפורי הציפורים אומרים יותר מקשושיהם של בני-האדם וברגעיםinem א/or ראשון של שחרית שולט לבדו בעולם.

כל גלונות 'החייל' בהליה אחד!

hachayal@rashlatz.com

זהה יש בו יצה"ר ולא תסבלו דעת הבריות ולא יחשבו על השם ויהרhero אחר שת רשות חס ושלום, אבל לעתיד לבא בזמן ביטול יצה"ר הוא זמן תחיית המתים שם יבינו הכל הסוד מעקרו, ושם נסיף מעלה והשגה ונוכל להבדיל ונכיר שהוא אחד ושמו אחד".

ובן מדברי רבינו בחיי, שכט האיסור בשר וחלב, הוא מפני חומריות גופ adam בעוה"ז, שאנו לא יכולים להשיג את העניין הנעלה של חיבור בשר וחלב, ומסביר הרבי שליט"א מלך המשיח בשיחה הנ"ל, שכט האיסור הוא רק בגשמיות ובחויריות, כפי שנעשים לאחד, אבל, המצויות הפנימית והכוחות העליוניות של בשר וחלב, דוממים לכלאי בגדים, אשר בה כל כח נשאר במצבו וממילא, כל האיסור בגנות, הוא מפני שהעיר הוא הגשמיות והחויריות, שבגשמיות וברוחניות, התערובת נעשה לחיבור ולדבר אחד, וממילא, אין מסתדר החיבור הנ"ל לפי תורה. אבל, בתגלות המלאה והמושלמת, כל העניין יהיה "ונגלה כבוד ה'" וראו כל בשר ייחדו כי ה' דבר" (ישע"י, ה). שהמצוות האמיתית אינה הגשמיות והחויריות, אלא הרוחניות שבhem, וממילא כך יהיה בבשר וחלב. שמצוותם האמיתית - דבר ה' והכוחות העליוניות שבhem, שאינם מוחכלים בעוני תערובת. וממילא, אין הדבר בעיתי לפי תורה.

והנה עדין יש לעיין לאור מה שלימדנו הרבי שליט"א כי העיקרון' התורה הזאת לא תהא מוחלפת' היא יסוד של גם על עניינים שע"פ שורש העניינים אין להם כבר עם, בכל זאת ההלכה היא 'כתרה של תורה' ואין בה כל שינוי גם אם אין סיבה שהדבר יהיה באופן מסוים (כמו באקונטראס' תורה חדשה' תנש"א, בלקו"ש חכ"ג חגה"ש ועוד).

ואולי יש לומר: בשיחה בלקוטי שיחות בה מבאר הרבי שליט"א עניין זה הוא מביא בהערה 58 בארוכה את הדיון על היתר החזיר לעת"ל. והנה כ舍מעיניים בדינויים בעניין היתר החזיר מוצאים אנו כמה פנים להיתר זה א. מצד המצויות שהיא זו שתשתנה שהחזיר יראה סימני טהרה. וא"כ אולי י"ל בנידוי' שלא תהיה המצויות של בישול בשר וחלב עובדתית מצד זה שהדברים אכן לא יתערבו. ב. שיתגלה מקור להיתר. ואולי עד"ז כאן.

אבל לפיה מה שנתבאר במדור זה ב'היתר חזיר לעת"ל' שאין הפירוש הוא שהחזיר יותר להלכה למשעה ויאכלו אותו, אלא רק שייתור סיבת האיסור, אך בכל הקשור לפועל לא יאכלו אותו ממש שכלל סיבה היצונית של 'טומאה' אלא מצד ויקיימו אותם לא בגין סיבה היצונית של 'טומאה' יתרכז עניינים העצמי (מיוסד על שיחת שבת פרשת יתרו תנש"א בארכואה), הרי י"ל גם בנידון בשר וחלב. אין כי נמי דברי הרבינו בחיי שריריים וקיים, אך לא למשעה בפועל אלא רק שטעם איסור בשר בחלב יתבטל, ומה שהמלאים אכלו בפועל כי הם אינם מחוביים בכלל למצות מעשיות ולכן הם מתנהגים לפי שורש הדברים.

בالمישך לנלמד בסוגייתנו (פסחים כת, ב, ל, א) אודות דיני טרוכות, ולאור מה שמילמדו כ"ק אדמור' מלך המשיח שליט"א בש"פ מקץ ה'תנש"א כי כאשר חדורים בעניין הרוי כל דבר ודבר שרואים ולומדים מיד מקשרים לדבר בו חדורים, הרי יש לקשר את ענייני טרוכות לעניין הגאולה האמיתית והשלימה.

ראשית כל יש לבאר את מהות עניין הטרוכות מן התורה. מצינו (לקו"ש חכ"ט תצא א') שישנם שלשה סוגים בתערוכות האסורה:

- א. כלאי בגדים.
- ב. כלאי בהמה וקרקע.
- ג. בשר בחלב.

ומבואר הרבי שליט"א מלך המשיח את ההבדל המהותי בין שלושת סוגי התערוכות הנ"ל:

- א. כלאי בגדים מותרים בעבודת המקדש ובמצות ציצית.
- ב. כלאי בהמה וקרקע אין שום סברא להתייר.
- ג. בשר בחלב ישנה סברא שבקדושים יהיה מותר.

והסבירה בזה:

בכלאי בגדים - הצמר והפשטים לא נהפכים לגוף איסור אחד, וגם לאחרי שמחברים אותם יחד אפשר להפרידם, ואין כאן שינוי במעשה בראשית.

לעומת זאת בכלאי בגדים וקרקע, הבהמות והזורים נהפכים לגוף אחד, כך שאין אפשרות להפריד ביניהם כלל, ויש כאן שינוי במעשה בראשית, משום שנולד וגדל כאן משה חדש, היפך מרצוין העליון שכל בהמה וגרעין יוציא רק למיןו, ולא למין אחר.

אם נבנム בשר בחלב מצד אחד איןנו כמו כלאי בגדים שהגוף מופרדים אלא הגוף נהיים מציאות חדשה (שלכן מההורה אסור רק כאשר בישל), אלא שמצד שני איןנו כמו כלאי בהמות וקרקע משום שלא נוצר כאן תולדה חדשה לדורות.

והנה כתוב רבינו בחיי (משפטים כג, יט) "שכנן הי" איסור בשר וחלב בטל, ומכאן תתעורר למה שאכלו המלאיכים בשר וחלב, שנאמר (בראשית יח, ח) ויקח חמאה וחלב ובן הבקר".

מקך נשאלת השאלה, והרי ידוע, שהتورה לא תהא מוחלפת, ואיך תיתכן, אכילת בשר וחלב בגאולה האמיתית והשלימה? ומסביר רבינו בחיי (בפירושו על התורה, משפטיים כג) ומסביר רבינו בחיי (בפירושו על הקב"ה יגלה להם לישראל מפני מה בשר לעתיד לבא הקב"ה יגלה להם לישראל מפני מה בשר וחלב אסור כוונו במאמר זה כי ע"פ שמצויה מוטלת עליו נוהגת במזונינו ומאכלנו בעולם הגופני הזה אין העולם הזה כדי ואינו ראוי להתגלות בו הטעם והסוד מפני שביעולם

הידעת?

שם של מישיח

ביום א' פ' חzon ה'תשמ"ט - עבר א' מהתמיימים בחלוקת הדוריים, ואמר לרבי שליט"א מלך המשיח: "אד"ש הוא מישיח!" וענה הרבי מלך המשיח שליט"א: "אמן!" לאחר מכן, הלך הבוחר הנ"ל בעש"ק לריל"ג, ומסר לו קנקן-משקה עבור התועדות שתתקיימים בירושלים עיה"ק, הריל"ג לא תפס במה מדובר, והסכים.

בש"ק (חzon ה'תשמ"ט), בעת חלוקת המשקה, ניגש הלה ואמר עוד הפעם לרבי שליט"א מלך המשיח ש"אד"ש הוא מישיח!" ולקח הקנקן-משקה, והכריז ש"אד"ש הוא מישיח וההתועדות דהמשיח תהא בירושלים!"

הריל"ג נלחץ - אולם את הבוחר הזה אני מכיר, פשוט תמים.. באותו השבוע - כל השיחות עסקו אודות התגלות וביאת המשיח. וכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א דבר כל הזמן בשיחות בתוארים נוראים על-דבר ביאת המשיח, וכן בא' השיחות אמר שאחד משמותיו של המשיח הוא "מנחם שמו", ובמילא, הרי כל-זה עורר התרgesות רכה בכל השומעים ונסק עוז ובטחון ב"תמים" הנ"ל להזכיר את הנ"ל, ולולוי דמסתפינא הייתי אומר ירבו כמותו בליובאוויטש..."

(מיומני התמיימים - ה'תשמ"ט)

לקוטי בטור ללקוטי

תענית דיבור

חסיד אחד בא אל הود כ"ק אזמו"ר הרה"ק מווהר"ש ל"יחידות" והתאונן שהוא בעל תחבות, כל עניין הוא "ליקח" בערמומיות. אמר לו הוד כ"ק אזמו"ר הרה"ק מווהר"ש לצום שש מאות תעניות, והחסיד נשאר תמה מaad.

אמר לו הוד כ"ק אזמו"ר הרה"ק מווהר"ש: מה אתה חושב, שצום נקרא שלא לאכול מנצח החמה עד השקיעה, זה נקרא לזרות. תענית היא עבודה. חשוב כל יום משה עשר רגעים אודות עצמן, בלי פיק מלבדו, אין הכוונה למחשבת דא"ח, אלא פשוט לחשב אודות עצמן.

עברו שנתיים ואותו חסיד נשנה באופן אחר למגרי. כשהוד כ"ק אזמו"ר הרה"ק סיפר לי סיפור זה, אמר: לא רק נשנה בכוחות הנפש אלא שינוי ממהות למהות, לו ראיית אותו הייתה מתפעל מהשינוי ממהות שחל בו. (ואמר כ"ק אדמו"ר): בגמרא יש ביטוי "זאת אומרת". מהסיפור האמור צריך כל אחד ללמידה של כל אחד להשוב אודות עצמו כל יום במשך עשר רגעים. ל��"ד ח"ד, ליקוט ל"ג, סעיף ט"ז

בمعنى למתנתנו

על גליון החיל 26 הוואיל כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לענות (פרק טו עמוד רצוי):

...מה שכותב דרך אגב, שאינו מגוע משפחחה חסידית אבל הוא מעירץ של חב"ד, כל זמן ובמיוחד בעת אינו הזמן להתפלגות לפי משפחות, שהרי מוכחה להיות כל ישראל חברים באופן המביא את המקסימום בעניני תורה ומצוות. מזה מובן, שתנועה המקבלת את כל ענייני היהדות על פי התורה והמסורת, ועוד מוסיפה בהם עניין של חיות פנימית ואור, ע"י פנימיות התורה שמופצת באמצעות חסידי חב"ד באופן המושג בשכל - נעשית צעד אחר צעד קניין כל המשפחות בישראל, כל היהודים. שכן כל אחד מוכחה לשגשג יותר וייתר ביהדות ואמונה ודעתה את ה' עד שנזכה בהירה לקיום הייעוד האלקרי ע"י הנביא - כולם ידעו אותו גו' ומלאה הארץ דעה את הווי' גו'.

בכבוד וברכה.

גליון זה נדפס

בסיוע ועד בוגרי היישיבה

לזכות

המשפטיע האהוב

הרב זלמן ניסן פנחס

בן

חנה בילא רייזא

**יחי אדוננו מורהנו ורבינו מלך המשיח
לעולם ועד**